Ölümsüz Aile'nin yazarından

NEFİS ŞEYLER PEŞİNDE

Natalie Babbitt

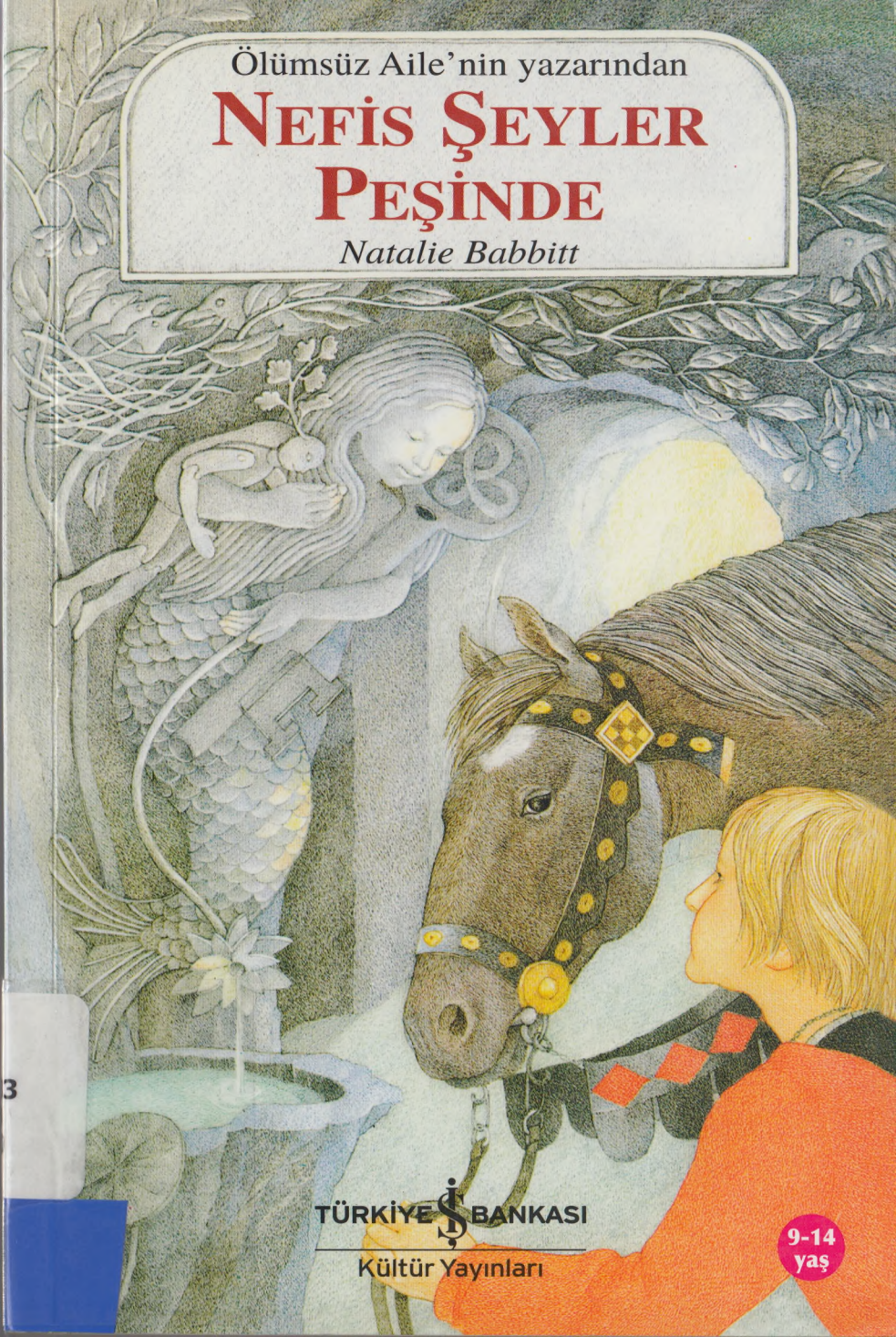

3

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

9-14 yaş

NEFİSİN TANIMI NEDİR?

Kral elmanın, kraliçe yılbaşı kekinin, başbakansa kızarmış balığın nefis olduğunu iddia ediyordu. Bir sözlük hazırlayan başbakan, bu basit sözcüğün başına bu kadar iş açacağını tahmin edebilseydi bu işe hiç başlamazdı. Neyin nefis olduğunun kavgası o kadar büyüdü ki, sonunda kral bu konuda bir anket yapılması gerektiğine karar verdi. 12 yaşındaki Gaylen'ı ülkeyi dolaşıp, en nefis şeyin ne olduğunu insanlara sorması için görevlendirdiler. Güzel bir atın sırtında yola çıkan Gaylen'ın başına gelenler herkesi çok şaşırtacaktı.

Harika bir dille anlatılmış, heyecan bir macera...

9 789944 889261

KDV dahil fiyatı
8 TL

NATALIE BABBITT
NEFİS ŞEYLER PEŞİNDE

ÖZGÜN ADI
THE SEARCH FOR DELICIOUS

ORİJİNAL İNGİLİZCE METİNDEN
KISALTILMADAN ÇEVRİLMİŞTİR

First published in United States of America in 1969
Sunburst edition, 1985
Copyright © 1969 by Natalie Babbitt

Türkiye Yayın Hakları © 2010 Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 11213

ÇEVİREN
BÜLENT O. DOĞAN

EDİTÖR
NEVİN AVAN ÖZDEMİR

GRAFİK UYGULAMA
TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI

1. BASKI, HAZİRAN 2010
Genel Yayın Numarası: 1952

ISBN 978-9944-88-926-1

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme hiçbir yolla yayınevinden izin alınmadan çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz

BASKI
KİTAP MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
(0212) 482 99 10
DAVUTPAŞA CADDESİ NO: 123 KAT: 1
TOPKAPI İSTANBUL
Sertifika No: 0107-34-007147

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, NO: 144 KAT: 4 BEYOĞLU 34430 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

NEFİS ŞEYLER PEŞİNDE

Yazan ve Resimleyen
Natalie Babbitt

Çeviren
Bülent O. Doğan

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

.....

Gaylen nefis şeyleri ararken bu rotayı izledi.

CÜCE MAĞARASI
İKİNCİ KASABA
BAYAN KOPS
ÇİFTLİK
MILDEW'LER
ELMA BAHÇESİ
ORMAN CİNİNİN ORMANI
İLK KASABA

GİRİŞ

ir zamanlar dünya daha gencecikti, kimilerinin en eski günler dediği zamanlardı bunlar. Dünyanın şurasını kazıp geçen, burasını kesip atan insanların ortaya çıkışından çok çok önceydi bu. İnsanlar epey sonra geldiler, kasaba ve şatolar yaptılar (ki hemen hepsi bir süre sonra yıkılıp gitti), kavgalar ve akşam eğlenceleriyle hayatı birbirlerine zehir ettiler. O eski zamanda yeryüzünde yaşayan yaratıkların her biri kendi yerinde kalır ve orayı hep güzel kılardı. Dağlarda sihirli cüceler, ormanlarda cinler, göllerde denizkızları ve tabii ki havada rüzgârlar.

Özellikle bu dünyanın bir noktasında, dağların çevrelediği çok kuru ve tozlu bir yer bulunuyordu. Burada rüzgârlar ve cüceler vardı, ama hiç denizkızı yoktu, çünkü burada göl yoktu. Burada orman cini de yoktu, çünkü bu kadar kuru bir yerde orman olması mümkün değildi.

Derken olağanüstü bir şey oldu. Günlerden bir gün, dağlarda bir cüce, elindeki sivri aleti toprağa saplıyor ve maden çıkarmak için iyi bir yer bulmaya çalışıyordu. Aleti toprağa saplaya saplaya sonunda toprakta çok derin bir delik açtı. Son bir kez daha dürtünce deliğe berrak bir kaynak suyu dolmaya başladı. Cüce büyük bir heyecanla koşup bu olanı diğer cücelere haber verdi ve hepsi koştura koştura suyu görmeye geldiler. Bu su öyle hoşlarına gitti ki üzerine ağır taşlardan güzel bir ev inşa ettiler, bu eve yassı kayadan özel bir kapı yapıp kayaya oyulmuş menteşeler üzerine dikkatle oturttular. Derken içlerinden biri minik bir taştan düdük yaptı. Çok tiz bir ses çıkaran bu düdük , bir kez üflendiğinde evin kapısını açıyor, bir kez daha üflediğinde ise kapıyı kapatıyordu. Cüceler bu düdüğü nöbetleşe kullandılar ve kaynağı hem temiz hem de güzel tutmak için çok çalıştılar.

Fakat buldukları kaynak, çevresi tepelerle çevrili bir çukurun ortasındaydı ve zamanla çukur dolmaya başladı. Bir süre sonra orada küçük bir göl oluştu ve kaynak evi ortada bir ada gibi kaldı. Göl yükseldikçe yükseldi. Birkaç yıl sonra kaynak evi tamamen su altında kaldı ve cüceler artık aşağı inemez oldular. Gerçi berrak suyun içinden evi hâlâ görebiliyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi düdüğü kullanarak kapıyı açıp kapatabiliyorlardı.

Gölün suyu zamanla kendisine uygun varlıklarla dol-

du. Suyun böyle kendine has bir özelliği vardır işte. Bu varlıklardan biri de tatlı küçük bir denizkızıydı. Cüceler ona Ardis adını verip ona minik taşlardan sevimli bir bebek yaptılar ve bebeğin başına da sarmaşıklardan bir saç tutturdular. Ardis bebeği çok sevdi ve hep onunla oynadı; karşılık olarak da, artık suyun çok altında kalmış olan taştan evin içindeki kaynağı gözetmeye söz verdi. Cüceler ona özel düdüğü verdiler ve Ardis de düdüğü su kıyısındaki sivri bir taşa zincirle astı. Her sabah kapıyı açmak için düdüğü çalıyor ve ardından aşağı dalıp evin içinde kabarcıklar arasında bebeğiyle oynuyordu. Gece olunca dışarı çıkıyor ve kapıyı kapatmak için düdüğü tekrar çalıp, sonra da uyumak üzere uzaklaşıyordu.

Tüm bunlar olurken gölün suyu o kadar yükselmişti ki kayaların arasındaki V şeklinde bir boşluktan taşmaya başlamıştı. Böylece sular dağların çevrelediği kuru ve tozlu yere döküldü. Bir sürü ince ince dereye ayrılıp toprağı o kadar iyi suladı ki kısa sürede her yer yeşillendi. Ormanlar ortaya çıktı ve cinler ağaçlara bakmak için geldi. Daha sonra da insanlar gelmeye başladı. Şehirler kurup bir kralı tahta geçirdiler, derken tamamen kendilerinin yarattığı sayısız çekişme ve belayla uğraşmaya başladılar. Cüceler dağların derinliklerine, bu olup bitenleri izlemek zorunda kalmayacakları yerlere çekildiler. Buralarda madenciliğe devam ettiler ve bir daha hemen hiç

çıkmadılar. Zamanla ikili ya da üçlü gruplara ayrıldılar; her grup canının istediği yerden maden çıkardı ve bir daha asla hep birlikte yaşamadılar. Bilgelikleri sayesinde insanların hayranlığını kazanan cinler ağaçlarında oturdular ve zaman zaman sorulara cevap vermek üzere aşağı indiler, ama bir süre sonra bu aptalca sorulardan rahatsız oldukları için her soruya cevap vermez oldular. En sonunda insanlar da soru sormak için gelmeyi bıraktılar.

Ardis'in başına da üzücü bir şey geldi. Bir gün kaynak evinde bebeğiyle oynarken, yeni ve hoş bir ses çalındı kulağına. Bebeğini bırakıp gölün yüzeyine doğru yüzdü. Suyun kıyısında ilk kez gördüğü bir varlık, bir adam oturuyordu. Adam üzerine teller gerilmiş yuvarlak bir kutuyu çalarak çok güzel müzik yapıyordu. Ardis bir nilüferin ardına saklanıp onu dinledi, yalnızca gözleri ve kulakları suyun dışındaydı. Bir süre sonra adam yuvarlak kutuyu bir kenara koydu ve gölden su içmek için eğildiğinde, sivri kayadan sarkan düdüğü gördü. Düdüğü alıp çaldı, ama o yalnızca bir insandı ve çıkan sesi duyamazdı. Ardis onu endişeyle izlerken adam önce düdüğü atacak oldu, sonra duraladı, bir daha düdüğe baktı ve en sonunda onu boynuna astı. Ardından tuhaf müzik aletini de alıp uzaklaştı. Ardis geri dönmesi için ona seslendi, ama adam duymadı.

Ardis titreyerek kaynak evine daldı, ama adam düdü-

ğü çaldığı için kapı kapanmıştı. Ev artık kilitliydi. Ardis taşların arasındaki çatlaklardan içeriye bakabiliyor ve yerde yatan bebeğini görebiliyordu, ama onu oradan almanın hiçbir yolu yoktu. O günden sonra Ardis'in üzüntüsü hiç geçmedi. Geceleri yukarıya, düdüğün eskiden asılı durduğu yere yüzüyor ve orada saatlerce ağlıyordu. Bir keresinde sesini duyan biri onu anlatan bir şarkı yaptı; ama ona kimse yardım edemezdi, çünkü artık cüceler çok çok uzaktaydı.

Aradan geçen zamanda aşağıdaki topraklarda şehirler kuruldu, yakıldı, tekrar kuruldu ve krallar ile onların halkları yaşayıp öldüler; yıllar, yıllar, yıllar boyu dertleriyle meşgul oldular. Ardis, cüceler ve cinler neredeyse unutulup, yalnızca masallarda ve şarkılarda anılır oldu. Artık hiç kimse onların gerçek olduğuna inanmıyordu. Kimi zaman bir çocuk, nadiren de kötülük düşünen kimseler onların gerçekliğine inanıyordu, çünkü yalnızca bunların hayal gücü dünyanın fütursuzca karşımıza çıkardığı bildik mucizelerden daha hayranlık verici şeylerin mümkün olabileceğini düşünmeye yetiyordu.

ulenin tepesindeki küçük çalışma odasında Başbakan DeCree bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Zaman zaman duruyor, kollarını çaresizce iki yana açıyor, sonra yürümeye devam ediyordu. Papağanı tüneğinde durmuş parlak gözlerinde merakla onu izlerken başını bir o yana bir bu yana döndürüyordu.

"İçsavaş çıkacak!" diye patladı en sonunda. "Bölünmeler, başkaldırılar, taraf tutmalar! Gülümseyişler unutulacak ve baharın gelip geçtiğini kimse fark etmeyecek! Minik çiçekler daha çıkar çıkmaz ayaklar altında ezilecek ve kuşların öttüğünü duyan olmayacak."

Odanın köşesindeki yastıkların üzerinde oturan özel yardımcısı, yani Gaylen adlı on iki yaşındaki ince ve sevimli çocuk okumakta olduğu kitabı bırakıp kaşlarını çatarak, "İçsavaş mı?" dedi. "İyi ama neden? Ne oldu ki?"

"İşler hızlı gelişti," dedi başbakan, masasının önünde-

ki iskemleye oturarak. "Krala sözlükte ne kadar ilerlediğimi göstermeye gitmiştim. İlk kısmını beğendi. "Atılgan, köpeğinizdir" ve "Can Sıkıcı, çamurlu bir yerde ayakkabınızın çıkmasıdır" gibi maddeler hoşuna gitti, hatta "Hantal, kutularla dolu bir çuvaldır" dediğimde gülümsedi bile. Aslını istersen A'larda, B'lerde, C'lerde filan hiç sorun çıkmadı, özellikle "Felaket krala hayır demektir" maddesi iyiydi. Ama sırası gelip de, "Nefis kızarmış balıktır," dediğimde, kral bunu değiştirmem gerektiğini söyledi. Kızarmış balık hiç de umurunda değildi. Orgeneral de oradaydı ve kendisine sorulacak olursa bir kupa dolusu biranın nefis olduğunu söyledi. Kraliçe karşı çıktı, ona göre yılbaşı kekiydi nefis olan, ama sonra kral bunun saçma olduğunu, herkesin de gayet iyi bildiği gibi elmanın nefis olduğunu söyledi ve hepsi birden kavgaya tutuştular. Sadece o üçü değil... sarayda kim varsa. Oradan ayrıldığım sırada herkes birbirine bağırıyor ve yumruklarını sallıyordu. Kral ile orgeneral birbirine öfkeli öfkeli bakarken, kraliçe de yılbaşı kekinin tarifini herkese dinletmek için çırpınıyordu."

"Bana bundan içsavaş çıkarmış gibi gelmedi," dedi Gaylen, gülümseyerek kitabına dönerken. "Hepsi çok aptalca geliyor."

"Tabii ki aptalca," dedi başbakan sabırsızlıkla. "Ama pek çok ciddi şey aptalca başlamıştır."

Gaylen kitabını tekrar yanına koyup iç geçirdi. "Neden sözlüğünden Nefis maddesini çıkarıp işi çözmüyorsun?"

"Bunu yapamam," dedi başbakan. "Tam bir sözlük yapmak için hiçbir şeyi dışarıda bırakmamam lazım."

O anda avluda bir patırtı koptu. Gaylen pencereye koşup aşağıya baktı. İnsanlar şato kapısından dışarı dökülüyor ve çimenlerin üzerinde boğuşan iki adamın çevresinde gürültücü bir halka oluşturuyorlardı. Biraz sonra adamlardan biri diğerini yere serdi ve "Erik!" diye bağırarak zafer kazanmış edasıyla kalabalığın alkışları arasında tekrar içeri girdi. Yerde yatmakta olan da güç bela ayağa kalktı ve söylene söylene uzaklaştı.

Başbakan üzüntüyle başını iki yana salladı. "İşte bir kova balık diyen," dedi.

"Yoksa elma mı," dedi Gaylen.

aylen, minik bir bebek olarak bir sepet içinde dış kapıya bırakıldığından beri şatoda yaşıyordu. Sepet derhal krala götürülmüştü ve o da sepetin içindekini görünce pek sinirlenmişti.

"Şu işe bak," demişti kral kaşlarını çatarak, "Anlaşılan akılsız bir anne bu çocuğu yetiştireceğimi, sonra da ölüp krallığımı ona bırakacağımı sanıyor. Hiç de öyle olmayacak. Ben kendi çocuğumu edinmeyi düşünüyorum. Alın bu bebeği götürün ve mutfakta çalışan kadınlardan biri isterse verin."

Ama o sırada başbakan etraftaydı ve kralın söylediklerini duyunca hemen öne fırladı. "Lütfen majesteleri, bırakın bebeği ben alayım," dedi. "Ona iyi bakacağıma ve asla size sorun çıkarmayacağına söz veririm."

"Hıh! Sen bebeği ne yapacaksın?" dedi kral. "İyi, al senin olsun. Hiç itirazım yok." Bunun üzerine başbakan

sepeti alıp neşeyle uzaklaştı ve kral da bir süre sonra olayı tamamen unuttu.

İşin aslına bakarsanız DeCree yapayalnız bir adamdı. Hiç evlenmemişti ve şatonun kulesinde tek başına yaşamıştı. Ama özlemini çektiği şey bir eş değil, bir çocuktu. Çocuğu olmasını öyle çok istiyordu ki, bunu düşünmekten uyuyamıyordu. Uyuyamadığı için de çok yoruluyor, üşütüyor, hep burnunu çekerek, boynunu sıcak tutmak için sakalını boynuna sararak geziyordu. Bu yüzden sürekli ağrıları oluyor, güçten düşüyordu ve mühim meseleler konusunda krala tavsiyelerde bulunmaya gittiğinde "Madem öyle" diyeceği yerde "Badem öyle", "Artık yok" diyeceğine "Pırtık tok" gibi şeyler söylüyordu Bunu yaptığında kral sinirleniyor ve başbakan kendini daha da kötü hissediyordu.

Ama bebek onunla kulede yaşamaya gelince, başbakan her gece dokuz saat deliksiz uyumaya başladı ve bir daha asla kendini yalnız hissetmedi. Bunun üzerine bebeğe "küçük şifacı" anlamında Vaungaylen adını verdi. Bu isim çok uzun olduğundan, bir süre sonra herkes bebeğe Gaylen demeye başladı. Bu isim çocuğa çok yakışmıştı. Biraz daha büyüyünce başbakan ona okuma yazma öğretip özel yardımcısı yaptı. Gaylen'in dünyayı yabani otların yetişmediği aydınlık ve kusursuz bir bahçe sanmasına ve bu bahçenin ortasında da, her şeyi gözleyen dingin

kulenin yüksekliğini düşünmesine hiç şaşmamak gerek. Ne de olsa çok şefkatle yetiştirilmiş, her isteği yerine getirilmişti ve Gaylen ile başbakan tıpkı gerçek bir baba oğul gibi seviyorlardı birbirlerini.

akşam kralın yemek masasında gergin konuşmalar oluyordu. Kimse kimsenin öğlenki tartışmaları unutmasına izin vermiyordu.

"Yemekte ne var bu akşam?" dedi kral, yüzünde bir sırıtışla kraliçeye dönerek. "Elma vardır herhalde."

"Aman," dedi kraliçe sıkılgan bir ifadeyle. "Gene mi elma. İnsan sıkılıyor yani."

"Ee, ilkbaharda olduğumuza göre," dedi kral dişlerini sıkarak, "yılbaşı keki yiyecek halimiz yok herhalde."

Kraliçe öfkeyle başını çevirerek hemen yanında oturan orgenerale, "Şarap ister misiniz, general?" diye sordu.

"Ya bira içerim ya hiçbir şey içmem!" dedi orgeneral huysuzca.

Sonra hizmetçiler havuç ve patatesle süslenmiş bol bol geyik eti kızartması ve koca koca kâselerle meyveler getirdiler masaya. Konuklar kendi aralarında yemek konusunda fısıldaşıp duruyorlardı. Kimse yemekten memnun kalmamıştı, ama başbakan ayağa kalkıp kraliçenin önünde eğildi. "Muhteşem bir yemek, Majesteleri," dedi kibarca. "Hiç şüphe yok ki hepimiz çok beğeneceğiz."

"Kızarmış balık olmasa bile mi?" diye sordu kraliçe ona dik dik bakarak.

"Elbette," dedi başbakan anlayışlı olmak için kendini zorlayarak, "her akşam her akşam da balık yenmez ki."

"İnsan bela çıkaran yaşlı bir aptal değilse hiçbir akşam kızarmış balık yemez," dedi kral sözünü sakınmadan.

Başbakan derhal yerine oturup gözlerini kapatarak sakinleşmeye çalıştı.

"Pekâlâ," diye derin bir ses geldi masanın öbür ucundan, "kuruyemişler nerede? Fındıklar, fıstıklar, cevizler nerede?" Bu ses kraliçenin kardeşi Baldıran'a aitti. Yerinden kalkmış bağırıyordu. "Nerede diyorum kuruyemişler? Akşam yemeğinde hep kuruyemiş olurdu."

"Bundan sonra akşam yemeklerinde asla kuruyemiş yenmeyecek," dedi kral.

Baldıran'ın yüzünde uğursuz bir sırıtış belirdi. Uzun boylu, sevimsiz bir adamdı ve hiç dostu yoktu, kız kardeşi olan kraliçeyle bile arası kötüydü. Elini ceplerine sokup iki koca avuç kuruyemiş çıkardıktan sonra havaya fırlattı. Ardından arkasını dönüp odadan çıktı. Masanın üzerine yağan kuruyemişler şarap bardaklarına düştü, konukların kafalarına çarptı. Herkes bir anda ayağa kalkıp bağrışmaya başladı ve büyük bir kargaşa çıktı.

En nihayetinde düzen tekrar sağlanıp da herkes yerine oturduğunda, kral yumruğunu öfkeyle masaya vurdu. "Görüyor musunuz," dedi, "buna bir son vermeliyiz artık! Şu Baldıran nereye gitti bakayım?" Kaşlarını çatarak çevresine bakındı. "İyi o zaman, bırakalım gitsin. O olmayınca burası daha huzurlu oluyor zaten. Hem zaten tüm bunları başlatan DeCree oldu ve düzeltmek de ona düşer." Başbakana dönerek, "Ee, ne yapacaksın?" dedi.

"Hadi hepimiz bu tartışmayı tümden unutalım," dedi başbakan ümitle.

"Hayır," dedi kral, "unutamayız."

"Öyleyse herkesin ne düşündüğünü öğrenelim ve hepsini bir yere yazalım, en çok oy alan şeyi sözlükteki Nefis maddesine yazalım, olsun bitsin."

"Bu çok iyi bir fikir, DeCree," dedi kral. "Hadi gidip

krallığı dolaş ve herkese sor. Nasıl olsa elma kazanacak sonunda."

"Bira," dedi orgeneral.

"Kek," diye fısıldadı kraliçe.

Kral bir an öfkesine yenilecek gibi oldu, ama dişlerini sıkarak kendini toparlamayı başardı. "Hemen yola çıkıyorsun, DeCree," dedi. "Kaybedecek vakit yok."

"Ama ben gidemem," diye karşı çıktı başbakan. "Böyle uzun bir seyahate çıkamayacak kadar yaşlıyım."

"Kim gidecek öyleyse?" diye sordu kral telaşla. "Kime güvenebiliriz?"

"Yardımcımı göndereyim, Vaungaylen'i," dedi başbakan.

"Tamam, öyle olsun," dedi kral, "Güvenilir olduktan sonra."

"Adil ve dürüst bir çocuktur," dedi başbakan sertçe. "O benim gözbebeğimdir."

"Gene başlama," dedi kral öfkeli öfkeli, sonra bir an duraladı. Birisi aşağıdaki avludan at sürerek şatonun köprüsüne doğru ilerliyordu. Kral bir pencereye yanaşıp aşağıya baktı. "İşte Baldıran orada," dedi içeridekilere. "Şu büyük gri atının, Gökgürültüsü'nün sırtında. Belki de bir daha gelmez. Keşke dediğim çıksa da gelmese. Tahtımı alıp işleri kendisi yürütmekten başka bir şey düşünmüyor." Tekrar masadaki yerine döndü ve ağırbaşlı

bir ifadeyle konuklarına baktı. "Çorbayı aynı anda iki aşçı yapamaz," dedi.

"Keki aynı anda iki aşçı yapamaz," diye mırıldandı kraliçe.

Sabah olunca herkes Gaylen'in yola çıkışını izlemek için avluya toplandı. Başbakan ona gereken her şeyi sağlamış ve her türlü bilgiyi vermişti, o yüzden ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Heybesinde kocaman bir defter, kalem ile hokka, halka okuyacağı ilan ve krallığın haritası vardı. Çoğu krallık gibi bu krallık da pek büyük sayılmazdı; birkaç günde, bir ucundan diğerine gidilebiliyordu ve dört kasabadan oluşuyordu. DeCree ile kral bu rakamları dü-

şünerek anketin tamamlanması için dört haftanın yeteceğine karar vermişlerdi.

"Tabii eğer güvenilirse dört hafta," dedi kral, tenha bir yere çektiği başbakana.

"Onu ben yetiştirdim," dedi DeCree, "sapına kadar dürüsttür."

"İnşallah," dedi kral. "Tüm bu mesele benim biraz huzurumu kaçırıyor doğrusu."

"Vaungaylen'den şüphe etmeniz için hiçbir neden yok," dedi başbakan.

"Belki de haklısın," dedi kral, halen biraz kuşkuyla. "Belki ama... Ona göre Nefis nedir?"

"Hiç söylemedi," diye cevapladı başbakan.

"Buna sevindim," dedi kral. Gaylen'in güzel bir atın sırtında, ayrılmak için beklediği yere gitti. Yalaz adlı bu at kralın en iyi atlarından biriydi ve üzerinde kraliyet renklerini taşıyan bir örtü vardı. "Al yavrum," dedi kral Gaylen'e. "Yolda atıştırman için sana bir şeyler vereyim." Sonra da bir torba elma uzattı ona. Gaylen teşekkür ederek elmaları heybesinin içine, kızarmış balık paketinin ve yılbaşı keki tariflerinin yanına koydu.

"Şimdi de," diye seslendi kral oraya toplanmış olanlara, "bu delikanlı halka anket yapmak için yola çıkmadan önce bir noktayı açıklığa kavuşturmak isterim. Şu anda şatoda bulunan herkes şatoda kalacak. Kimse ken-

di istediği şeye oy toplamak için dışarı çıkıp önden gitmeyecek. Dört hafta boyunca hepimiz burada sessiz sedasız oturacak ve başka şeylerden konuşacağız."

"Haklısınız," dedi başbakan. "Bu işi başka türlü çözmenin imkânı yok. İyi şanslar, Gaylen. Her çarşamba ve cumartesi sana haberleri iletmek için papağanımı göndereceğim."

"Haydi git bakalım," dedi kral ve Yalaz'ın terkisine eliyle vurdu. At tahtaları takırdata takırdata köprüden geçerken herkes Gaylen'i alkışlıyordu. At ile binicisi tepedeki çimenliği geçip ilk kasabaya giden ilk yolun olduğu yerdeki ulu ağaçların orada kaybolana dek alkışlamaya devam ettiler. Kendini tatile çıkıyormuş gibi hissederek, Yalaz'ın geniş sırtında hoplaya hoplaya giden Gaylen çok heyecanlı ve mutluydu. Güçlü bir atın sırtına binip krallığı görmek – bu gerçekten de çok güzeldi.

"Şatoda benimle birlikte çok uzun süre yaşadın," demişti başbakan sabahın erken saatlerinde. "Gidip dünyanın aslında nasıl bir yer olduğunu görmen, hem de bunu cesaretin kırılmayacak kadar gençken yapman iyi olacak."

Gaylen gözlerini koca koca açarak kule penceresinden uzaklara, bahar sabahının taze yeşil pusları arasında görünen sıradağlardan halkaya doğru uzanan engin topraklara baktı. "Neden cesaretim kırılacakmış anlamıyo-

rum," diye cevapladı. "Sonuçta on iki yaşındayım. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu biliyorum ve başımın çaresine de bakabilirim."

"Doğru, herhalde bakabilirsin," dedi başbakan, elini oğlanın omzuna koyup başının üstünden dışarıya bakarak. "Belki de yalnızca umutsuz bir günümdeyim. Herhalde yaşlanıyorum." Çok geçmeden yüzü aydınlandı ve Gaylen'in saçlarını okşadı. "Muhteşem maceralar yaşayacaksın, oğlum. Gel gidelim artık da hazırlayalım seni."

İşte macera başlamıştı, sabah güneşinin altın sarısı ışıklarının altında, eyerinin üzerinde mağrur ve dimdik bir halde hızla ilerliyordu Gaylen. "Her şeye hazırım," diye geçirdi içinden, çok çok şeyler yaşayacağından ümitliydi. Neşeyle heybesine uzandı ve kralın elmalarından birini çıkardı. Ama elmayı ısırır ısırmaz dişleri sert bir şeye çarpınca, acıyla başını geriye çekip elmaya baktı. Elma kabuğunun bir kısmı soyulmuştu ve birileri etli kısmını oyup içine bir ceviz yerleştirmişti. "Baldıran," dedi kendi kendine. "Baldıran yaptı bunu."

Elmaya bakarken tepeden tırnağa ürperdi bir an. Ardından elmayı olabildiğince uzağa, çalıların altına attı ve Yalaz'ı mahmuzladı. "Budalalık," dedi kendi kendine ve sevdiği bir şarkıyı ıslıkla çalmaya koyuldu. Tutturduğu şarkının neşeli tonu ve sabahın tazeliği, bu tatsız olayı çok geçmeden unutturdu.

aylen ilk kasabaya vardığında öğle olmuştu. Sokaklar gürültülü ve kalabalıktı. Herkes olağan işleriyle uğraşıyordu, ama Gaylen'i ve atın üzerindeki kraliyet süslemelerini görenler işlerini bırakıp merakla onun peşine takılıyordu. Gaylen kendisine söylendiği üzere atını kasabanın meydanına kadar sürdükten sonra, buradan halka seslendi: "Toplanın! Toplanın! Kralın emriyle geldim!" Bir anda kasaba sakinlerinin hepsi meydana toplandı ve belediye başkanı da kalabalığı yararak Gaylen'in atına doğru yaklaştı. İnsanlar epeyce gürültü çıkarıyordu, herkes birbirini iteleyip kahkahalar atıyordu, ama belediye başkanı kuyunun üzerine tırmanıp elini kaldırdı.

"Bu patırtı güzel kasabamıza hiç yakışmıyor!" diye bağırdı. "Herkes sesini kessin, yoksa hapishaneyi boylarsınız!"

Bundan sonra gelen sessizlikte Gaylen ilanı yüksek ve net bir sesle okudu:

Krallığımda yaşayan ve konuşma kabiliyeti bulunan her varlığın habercime şu bilgileri yazdırması gerektiği biline: isim, yaş, adres ve tüm yiyecekler arasında en nefis bulduğu yiyeceğin ne olduğu.

Gaylen ilanı tekrar dürüp ekledi: "Şimdi hepiniz tek sıra halinde dizilin de kayda başlayalım." Sonra da heybesinden kocaman defterini, kalemini ve hokkasını çıkardı.

İnsanlar neşeyle art arda dizilip bir sıra oluşturdular. Çocuklar dahil toplamda iki yüz kişi olduğundan, epeyce bir kargaşa çıktı. Ama bu daha hiçbir şeydi, çünkü ilanı tartışmaya koyulan insanlar daha iki dakika geçmeden seslerini yükseltmeye başladı. Gaylen daha üç kişiyi kaydetmişti ki, sıranın ortalarında bir yerde kavga çıktı. Bu daha ilk kavgaydı, derken herkes birbirine girdi, insanlar önüne gelene vurmaya başladı. Bütün meydan birbirine saldıran insanlarla dolmuştu bir anda, herkes bir şeyler atıyor, vuruyor, düşüyor, birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyor ve bağırıyordu: "Kavun!", "Salam!", "Üzümlü kek!". Halen Gaylen ile atın yanındaki kuyunun üzerinde durmakta olan belediye başkanı tekrar düzeni sağlamaya uğraşıyordu, ama onun haykırışları genel hayhuyu biraz daha artırmaktan başka işe yaramıyordu. En sonunda Gaylen'in terkisine bindi ve kulağına bağırdı: "Haydi gel! Gidip muhafızı çağırmamız gerek!"

Yalaz onları havada uçan sebzelere çarpmadan ve kimsenin üzerine basmadan meydandan geçirmeyi başardı. Kenar sokaklardan birinde, önünde BELEDİYE BAŞKANI levhası bulunan küçük bir binanın önünde durdular. "Bir dakika dur da muhafızı çağırayım," dedi belediye başkanı ve derin bir nefes aldı. Ardından ciğerlerindeki tüm güçle haykırdı: "MUHAFIZ! MUHAFIZ diyorum!"

Bu gök gürlemesi gibi bağırışlara cevaben, üzerinde eski püskü bir asker ceketi olan bir asker başında miğferiyle aşağı indi. Elinde tuttuğu uzun mızrağın sivri ucuna da küçük bir yastık bağlamıştı.

"Yastık ne işe yarıyor?" diye sordu Gaylen.

"Ee, kimseye zarar vermek istemiyoruz tabii ki," dedi belediye başkanı. "Haydi bakalım, gidip herkesi yatıştır," dedi askere. "Onlara buraya tek tek gelmelerini söyle. Bunun kralın emri olduğunu eklemeyi de unutma."

Asker ayaklarını sürüye sürüye uzaklaştı ve belediye başkanı da Gaylen'i bürosuna götürdü. "Böyle zamanlarda çağıracak bir muhafız olduğu için kendimi çok daha iyi hissediyorum," dedi geniş masasının ardındaki koltuğuna gömülürken. "Ama gene de can sıkıcı bir durum bu. Kral ne için bu kadar belalı bir işi sarıyor başımıza?"

"Başbakan bir sözlük hazırlıyor ve Nefis'in tanımı konusunda epeyce sorun yaşandı," dedi Gaylen. "Aslında tüm mesele bu. Ne diye herkes bu kadar heyecanlandı anlamıyorum."

"İnsanlar heyecanlanmayı sever," dedi belediye başkanı. "Ama ne olursa olsun, bu kez farklı bir durum var. Burnuma kötü kokular geliyor. Bu sabah kral aleyhinde konuşan bir atlının dolaştığı haberi geldi. İnşallah buraya gelmeye kalkmaz. Öyleleriyle nasıl başa çıkılacağını iyi bilirim ben. Belki de bu olup bitenler alttan alta bir memnuniyetsizlikten kaynaklanıyordur. Kral bu bahsi kaybederse, insanlar ona olan güvenini kaybedecek. Bu dediklerimi unutma, aslında her şey bitti sanıldığında bela daha yeni başlamış olacak!" Sonra içini çekerek pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Gaylen aslında belediye başkanının ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Önce bağırış çağırışları hâlâ kulağına gelen meydandaki insanları düşündü, sonra da elmanın içinden çıkan ceviz geldi aklına. Artık tatil havasından çıkmış ve içine bir huzursuzluk çökmüştü. Tıpkı bir arkadaşınızı yakalamak için peşinden koşup da nihayet yanına vardığınızda, onun aslında arkadaşınız değil bir yabancı olduğunu anladığınızda duyduğunuza benzer bir huzursuzluktu bu.

asabadaki herkesin kaydedilmesi üç gün sürdü ve iş bittiğinde Gaylen defterin sayfalarını çevirerek iç geçirdi. "Eğer anket böyle giderse," dedi kendi kendine, "başbakan şu Nefis başlığını ister istemez çıkaracak, çünkü şu ana kadar iki kişinin aynı şeyi nefis bulduğu olmadı ve bazılarının nefis bulduğu şeyler ise hayli karmaşık." Mesela elmaya değil elma tatlısına oy veriliyordu, ama tarçınlı değil hindistancevizli olacak, hatta nefis olması için muhakkak üzerine peynir dökülecek diyenler çıkıyordu. Böyle bir tanımı insan nasıl sözlüğe koyabilirdi?

Defteri heybesine yerleştirip bürodan çıktı ve son kez geceyi geçireceği belediye başkanının evine geçti. Bütün kasabanın anketini bitirmekten memnundu, ama burada akşamlar güzel geçiyordu, çünkü belediye başkanının Medley adında küçük bir kızı vardı ve her gece babası ona masallar anlatıyordu. Gaylen iki akşam onlarla otur-

du; belediye başkanı bilge balık ve kahramanlar, hiç yakalanmayan ak geyikler ve ölüler şatosuyla ilgili, insanın nefesini kesen uzun ve harika masallar anlatırken, Gaylen de Medley gibi gözlerini faltaşı gibi açıyordu; ama ne kadar büyük bir hevesle dinlediğini belediye başkanına fark ettirmemek için de elinden geleni yapıyordu. Ne de olsa Gaylen artık neredeyse yetişkin olmuştu. Gene de, yoldan geçmekte olan bir ozan gelmezse böyle masalları şatoda dinlemek hiç mümkün olmuyordu. Gaylen hayranlıkla dinlediği bu masalları çok sevdi, hatta bazılarına neredeyse inandı. Aslında hepsine inanmak istiyordu.

"Bu gece hangisini anlatayım, Medley?" diye sordu belediye başkanı akşam yemeğinden sonra. "Sihirli cüceler mi? Yoksa denizkızları mı?"

"Hayır, baba," dedi kız babasının yanına oturarak. "Haydi bize orman cinleri hakkında bir masal anlat."

"Bize mi?"

"Evet, Gaylen ile bana. O da masal dinlemeyi seviyor."

"Orman cini nedir?" diye sordu Gaylen geçiştirerek; Medley'e kızgın kızgın baktı ve belediye başkanı iğneleyici bir şey demesin diye içinden dua etti.

"Vay canına!" dedi belediye başkanı. "Senin gibi kocaman bir çocuk orman cinlerini bilmiyor mu? Tamam o zaman; efsaneye göre orman cini ağaçlarda tek başına

yaşayan bir yaratıktır. Çok, ama çok yaşlıdır ve çok bilgedir, sorulara da cevap verir. Derler ki, onu bulmak için ormanda kaybolmak gerekirmiş. Sen yemyeşil ormanın içinde yönünü kaybetmiş yürürken, o her nasılsa senin kendisini görmeye geldiğini anlar. Ve emin ol, onu görürsün, çünkü aniden – PAT! diye karşına çıkar. Sen sorarsın, o da cevap verir. Çok da dürüsttür hem, hiç şaşmaz!"

Medley ellerini çırptı. "Gidip ona da neyi nefis bulduğunu soracak mısın?" dedi Gaylen'e.

"Bu çok iyi bir fikir," dedi belediye başkanı kahkahayla.

"Kral bana herkese sormamı söyledi," dedi Gaylen. "Sence onu bulabilir miyim, Medley?"

"Evet! Çok kolay!" dedi Medley hevesle. "Ben geçen yaz onu tek başıma buldum, hem de onu aramıyordum bile."

"Yapma Medley, ona masal anlatmaya başlama," dedi belediye başkanı gülerek.

"Ama gördüm, baba!" diye üsteledi Medley. "O gün saklambaç oynarken ormanın fazla içine girmiştim. Hatırlamıyor musun? Kaybolunca orman cinini gördüm. Kemerine bir tavşan asılıydı ve ağaçtan yukarı tırmanıyordu."

Belediye başkanı gülmeyi kesti. "Medley," diye kızını

ciddiyetle uyardı, "orman cinlerinin sadece masallarda varolduğunu biliyorsun. Kimse bir ağacın içinde yüzlerce yıl yaşamaz! Eğer inanmaya başlayacaksan artık sana masal anlatmayacağım." Sonra da onu yatağına gönderdi.

"Çocuklar bazen böyle acayip fikirlere kapılır," dedi belediye başkanı, Medley gittikten sonra. Piposunu yakıp koltuğunda arkasına yaslandı. "Tabii sen de bir çocuksun aslında."

"Hayır, değilim," diye itiraz etti Gaylen. "Ben tam on iki yaşındayım."

"Öyle mi?" dedi belediye başkanı. Piposundan birkaç nefes çektikten sonra, "Bir zamanlar insanlar gerçekten de sihirli cücelere, orman cinlerine ve diğer şeylere inanırmış. Yani pek akıllı değillermiş aslında. Ama şimdi böyle şeylere inanamayacak kadar çok ilerlemiş durumdayız. Artık tüm hurafelerden kurtulduk." Sonra bir duman halkası çıkardı ve bunu yapabildiğine pek sevindi.

"Ama anlattığım doğruydu," dedi Medley ertesi sabah Gaylen'e. "Seni nasıl görüyorsam, orman cinini de öyle gördüm."

"Eğer gerçekten oradaysa, onu bulmak ve kaydetmek gerekecek," dedi Gaylen. "Hem zaten bir sonraki kasabaya gitmek için ormandan geçmem lazım. Onu arayacağım."

"Sonra gene gel," dedi Medley, babası duymasın diye

kulağına fısıldayarak. "Bana onun neyi nefis bulduğunu söyle."

Gaylen yola çıkmaya hazır olduğunda belediye başkanı onu bir kenara çekti. "Beni iyi dinle," dedi ciddiyetle. "Senin yerinde olsam şu etrafta dolaşıp kral aleyhinde konuşan adama karşı çok dikkatli olurdum. Kim olduğunu bilmiyorum, ama dediklerine göre kocaman gri bir atı varmış ve çok belalı birine benziyormuş."

Gaylen onun kim olduğun hemen anlamıştı. Kocaman gri atın üzerindeki yabancı, Baldıran'dan başkası değildi.

Gaylen kısa süre sonra kasabadan ayrıldı ve bulutlu, yağdı yağacak bir sabahta yola koyuldu. Belediye başkanı ve Medley dışında hiç kimse onu uğurlamaya gelmedi. Kasaba sakinlerinden birkaçı kuyu başında toplanmış sessizce bekleşiyordu. Ama Gaylen ile Yalaz geçerken kolunun altında küçük bir domuz tutan yaşlı bir adam "SALAM!" diye bağırdı. Gaylen'in atı şaşkınlıkla bir yana doğru kaçtıktan sonra hızlanıp meydandan uzaklaştı. Biraz sakinleşip hızını azalttığında Gaylen başını çevirip son bir kez kasabaya baktı. Kadınlardan iki tanesinin yaşlı adamı kuyuya atmaya çalıştığını, bir üçüncüsünün de kolundan tutmuş onu çıkarmaya uğraştığını gördü. Hiçbiri bu yaptıklarından hoşlanıyormuş gibi durmuyordu. Küçük domuz da kaldırımın üzerinde durmuş tiz sesiyle çığlık atıyordu.

aylen'in atının yöneldiği orman, kasabanın ilerisindeki çayırları hemen geçince başlayan yemyeşil ve sessiz bir yerdi. Ormana giden yolun yarısında, yağmurun ne zaman yağacağını merak etmeye başlamışken kanat sesleri ve çığlıklar duydu. Aniden ortaya çıkan papağan beceriksizce Gaylen'in omzuna kondu. Bir süre başı dönmüş gibi orada sallandıktan sonra Gaylen de kendini toparladı. "Tanrı aşkına, ödüm patladı!.." diye mırıldanırken, günlerden çarşamba olduğunu hatırladı ve şatodan haber gelmiş olduğunu anladı. Kuşu omzundan aldı ve ayağına bağlı katlanmış kâğıdı yavaşça çıkardı. Kâğıtta şöyle yazıyordu:

Buradaki herkes kendine hakim olmayı beceriyor. Kral bu pazartesi şölen düzenledi ve bir de ozan çağırdı. Kavga çıkmasın diye de herkesin kendi yemeğini sepetle getirmesini istedi. Ama tuhaf bir şey var...

Baldıran tamamen kayboldu ortadan. Kaldığı yeri aradığımızda bir not bulduk: "Aramanın faydası yok... bulunacak ne var ki. Biri ikiye böldüğünde üç çıkar öne." Bu nottan pek hoşlanmadım. Benim sağlığım iyi ve senin de aynı durumda olduğunu umuyorum.

Başbakan

Gaylen bir yandan kuşu tutarken, kâğıdın öbür tarafını çevirip güç bela şunları yazdı:

Birinci kasabanın anketini bitirdim. Herkes birbirine girdi ve kimsenin nefis bulduğu şey diğerlerininkine benzemiyor. Baldıran etrafta gezerek kral aleyhinde konuşuyor. Teşekkür ederim, gayet iyiyim.

Vaungaylen

Kâğıdı papağanın ayağına bağladı ve kuş rahatladığını bildirircesine öterek uçup gitti. Gaylen oturduğu yerden onun birbirine yanaşan koyu bulutlar arasında gözden yitişini izledi. "Baldıran'ın ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum," dedi kendi kendine. "Sırf akşam yemekte kuruyemiş yiyemediği için krala kızgın olduğundan yapıyor olamaz bunları." Ama bunu düşünmeyi bırakıp, bir yonca tarlasına dalmış olan Yalaz'ı mahmuzlayarak yoluna devam etti.

Ormandaki ilk meşe ve kayın dizilerine vardığında yağmur başladı. Damlalar başının üstündeki yapraklara

çarpıyor, kimi zaman da aralarından sızan birkaç damla aşağı düşüp onun saçlarına ya da Yalaz'ın yelesine minik yıldızlar gibi takılıp kalıyordu. Ama ormanın derinlerine girdikçe başının üzerindeki ağaçtan çatı da kalınlaştı ve büyük bir fırtınayı haber veren ilk gök gürültülerini duymasına rağmen tıpkı ormanın zeminin kaplayan otlar gibi o da tamamen kuru kaldı. Artık önüne daha alçak dallar çıkmaya başlamıştı ve atın üzerinde gitmeye devam ederse saçı bunlara takılacaktı. Bunun üzerine o da eyerden inip Yalaz'ın yanında, yağmurun sesini dinleyerek yavaş yavaş yürümeye koyuldu. Ortada hiç patika görünmemesine rağmen yolunu kaybetmekten hiç korkmuyordu, bir süre sonra Baldıran'ı da tamamen unuttu. Aslında onun aklında yalnızca orman cini vardı.

Ormanda çok hoş yeşilimsi bir ışıltı vardı. Bu ışıltı içinde, dört bir yandaki ağaç gövdeleri yosunlu suyla dolu bir akvaryuma sokulmuş parmaklara benziyordu ve Gaylen de bunların arasında minik bir balık gibi yolunu kaybetmiş ilerliyordu. Dört bir yandaki ağaçlar ile çok yukarılarda yaprakların üzerinde dans eden yağmur damlaları, geride bıraktığından çok farklı, çok sakin bir dünyanın giderek derinlerine gittiği hissini uyandırıyordu onda. Tam orman cininin muhakkak gerçek olduğunu düşünmeye başlamıştı ki, ağaç gövdelerinin en büyüğüyle burun buruna geldi ve yukarıdan biri ona seslendi:

"Olduğun yerde kal ve etrafına bak yavrum! Ormanın tam merkezine, tam yüreğine gelmiş bulunuyorsun ve böyle bir şey yüz yılda bir ancak yaşanır."

aylen bu sesi duyduğunda hiç de şaşırmadı. Atını yakındaki bir dala bağladı ve dev meşe ağacının dalları arasından yukarıyı görmeye çalıştı. Ne var ki iç içe geçmiş dallardan ve yapraklardan başka bir şey görmek mümkün değildi. Çok geçmeden titreşen yapraklar arasından ses yeniden duyuldu: "Geri dur! Aşağıya geliyorum." Uzun ve yıpranmış bir ipin ucu göründü ve toprağa kadar indi. Yapraklar arasında daha büyük bir sarsıntı oldu ve en sonunda ipten dikkatle inen bir adam göründü.

Orman cini çok, ama çok yaşlı bir adamdı. Ağaç kabuğuyla tam tamına aynı renkten kalın giysiler giymişti ve beline kemer yerine taktığı ipe bir sürü şey asılıydı: bir tava, tahtadan bir çatal ve birkaç eşya daha. O aşağıya inerken kemerine takılı şeyler de tangır tungur ediyordu. Cinin birbirine dolaşıp düğüm düğüm olan kır saçları o kadar uzundu ki, aşağı indikçe Gaylen aslında belindekinin ip filan değil kendi saçı olduğunu gördü.

"Sen orman cinisin!" dedi Gaylen.

Yaşlı adam yere indi ve yüzünü görmek için ona doğru döndü. Ufak tefek bir adamdı ve yüzü ceviz kabuğu gibi kuru ve kırış kırıştı. "Ben bir orman ciniyim. Her ormanda bir tane vardır. Dokuz yüz yaşındayım," dedi ve endişeyle ekledi: "Buna inanıyorsun değil mi?"

"Evet, inanıyorum," dedi Gaylen, çünkü orman cini gerçekten de dokuz yüz yaşında görünüyordu. Gözlerinin etrafı öyle kırışmış ve kat kat olmuştu ki ışıl ışıl gözleri bir eriğe sonuna dek saplanmış iki parlak iğne gibi duruyordu.

"Zaten doğru," dedi orman cini memnuniyetle. "Ben dokuz yüz yaşındayım. Sen de beni bulmaya ve bana sorular sormaya geldin. Artık kimse böyle şeyler yapmıyor, o hariç. İki üç yüzyıl önce sürekli gelen olurdu, ama artık bana inanmıyorlar."

"Kasabada sana inanan küçük bir kız var," dedi Gaylen. "Geçen yaz seni gördüğünü söyledi bana."

"Evet, evet doğru. Çocuklardan bazıları hâlâ inanıyor. Ama onlar da çoğunlukla beni aramaya gelmez. Anne babaları onlara izin vermez çünkü. Bana inanmıyorlar, ama bir yandan gerçek olma ihtimalimden de korkuyorlar; işte bu yüzden çocuklarının gelmesine izin vermiyorlar. Tuhaf." Orman cini bir yere oturup gözlerini etraftaki ağaçlarda gezdirdi. O kadar kuru ve hafifti ki altındaki kurumuş yapraklar dahi kırılmıyordu. "Soruları cevaplamaktan başka yapacak bir sürü işim var elbette," dedi biraz sonra. "Bakıp korumam gereken bir orman var. Gelirken yolda dalları kırmamışsındır inşallah. Sizler çok düşüncesiz, umursamaz ve dikkatsiz yaratıklarsınız. hiçbir şeye minnet duymuyorsunuz. Oldum olası böyleydiniz zaten, ta eski günlerden beri." Orman cini ağzını kocaman açıp bir ah çekti, öyle içten bir 'ah'tı ki bu, kaybolup gitmeden önce sanki ağaç gövdelerini sarmalayıp bir duman gibi çevrede dolandı. Orman cini bir an yüzünü buruşturduktan sonra aniden Gaylen'e döndü. "İpe tırmanabilir misin, yavrum?"

"Tırmanırım herhalde," dedi Gaylen.

"Öyleyse gel yukarıya, sana bir şey göstereceğim." Orman cini bir anda ipe tırmanıp gözden kayboldu. Gay-

len onun arkasından büyük zorlukla, oflaya puflaya çıkmaya başladı ve bir süre sonra ilk yaprak tabakasının içinden başını çıkarıp yukarıyı görmeyi başardı. Tutunduğu ip, süslü yeşil bir gömleğin içindeki kalın ve kaslı kollar misali her yöne doğru uzanan dallar arasından geçerek çok yüksekte bir yerlere doğru gidiyordu.

"Haydi yavrum, tırman!" diyen orman cininin sesi geldi çok yukarılardan.

Gaylen yukarı doğru devam etti, uygun bir dala rastlayınca dinlene dinlene tırmanmayı sürdürdü ve nihayet sağlam bir dala sımsıkı bağlanmış ipin ucuna ulaştı. Burada, dev ağacın gövdesinin yarısından da yüksek bir yerinde bir delik bulunuyordu ve orman cini parlak gözleriyle bu deliğin içinden Gaylen'e bakıyordu.

"Haydi gel yavrum. Gel içeri. Tırtıl gibi çıkıyorsun ama." Gaylen delikten içeri girdiğinde kendini yusyuvarlak bir odanın içinde buldu. Ortadaki küllerden ve duvarın dibindeki yapraktan döşekten başka hiçbir şey yoktu içeride. Öbür tarafta daha büyük bir başka delik vardı ve orman cini sabırsızlıkla bu deliği işaret ediyordu. "Burası, yavrucuğum," dedi. "Odayı boş ver. Şuradan bir bak."

Gaylen geçip yapraklar arasındaki geniş açıklıktan baktı.

"Ne görüyorsun yavrum?" diye sordu orman cini.

"Yağmur," dedi Gaylen. "Yağmur ve ağaçların tepeleri. Islak ve engebeli bir yeşil döşemeye benziyor!"

"Başka ne var?" dedi orman cini.

"Birinci kasabanın küçük bir kısmını da görebiliyorum," dedi Gaylen baş dönmesini engellemeye çalışarak. "Şurada ileride. Ama çok küçük görünüyor!"

"İşte bu doğru," dedi orman cini. "Gerçekten de küçük. Hem de gelip geçici. Sizlerin hiç kalıcı bir şeyiniz yok. Orada daima bu kasaba yoktu. Ondan önce başka bir kasaba vardı, hatta o kasabadan dokuz yüzyıl önce de bir başkası vardı. Ama kasabalar gelip geçerken, bu ağaç hep yerindeydi. Buna ne diyorsun yavrum?"

Başı fırıl fırıl dönmeye başlayan Gaylen, "Artık aşağıya inme vaktimin geldiğini," diye cevap verdi.

Orman cini bir an ona bakakaldı, ağzının etrafındaki kırışıklıklar tiksinmeye benzer bir ifadeyle daha da derinleşti. Derken iç geçirerek, "Hiç değişiklik yok," dedi. "Dokuz yüz yıldır böylesiniz. Gerçi benim için fark etmez. Pekâlâ. Haydi aşağıya inelim."

ekrar toprağa inip de kendini iyi hissetmeye başlayan Gaylen oturup meraklı gözlerle orman cinini seyretmeye koyuldu. Yaşlı adam etrafta dolaşıyor, yakındaki ağaçların kabuklarında tırtıl arıyor, şurada burada boy atmış fidanların köklerini saran kuru yaprakları temizliyordu. Bir annenin çocuğuna bakışındakine benzer bir şefkatle bakıyordu ağaçlara.

"İnsanlar sana ne gibi sorular sorarlardı, hani şu eski günlerde seni görmeye gelenler?" diye sordu Gaylen bir süre sonra.

"Aşk hakkında merak ettiklerini sorarlardı," diye cevapladı orman cini, kalın bir ağaç gövdesinin arkasında kaybolurken. "Savaş hakkında da," diye ekledi diğer taraftan görünerek. "Güç hakkında da. Nasıl güç kazanılacağı hakkında. İşte bu türden şeyler. Bir sürü saçmalık. Ama o zamanlar hep cevapları bilirdim ve şimdi de bili-

yorum. Gerçi o hâlâ geliyor tabii. En azından o bir takım olağandışı sorular soruyor."

"Kim geliyor?"

"Şimdiki kralın şatosunda yaşıyor. Kendisine Baldıran diyor."

Gaylen'in soluğu kesildi aniden. Demek ki Baldıran'ın orman cininden haberi vardı ve onu görmeye geliyordu! Gene tüm vücudu tepeden tırnağa ürperdi. "Baldıran geldiğinde ne bilmek istiyor?"

Orman cini bir ağaç köküne oturup esnedi. "Küçük bir çocukken de gelirdi buraya. Ben ona küçük büyüler öğretirdim, o da bana tavşan getirirdi." Tahta çatalını tavasına çarparak dudaklarını yaladı. "Hâlâ tavşan getirir bana. Dün bir tane daha getirdi. Aslında kötü bir *insan*. Ama benim içim fark etmez. İstiyorsa kötü biri olabilir. Ne de olsa o bir insan. İnsanlar daha önce de savaştılar ve yine savaşacaklar."

"Savaş mı!" dedi Gaylen. "Savaş çıkarmak mı istiyor? Savaş ha? İyi ama neden?"

"Güç için tabii," dedi orman cini kayıtsızca. "Tıpkı eski günlerde olduğu gibi ve daima olacağı gibi güç istiyor. Gerçi bana tavşan getirdiği sürece ona yardım ederim. Neden etmeyeyim ki? Benim için fark etmez."

"Peki ona nasıl yardım ediyorsun?" diye sordu Gaylen. "Buraya geldiğinde ne bilmek istiyor? Lütfen, bana anlatmak zorundasın!"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," dedi orman cini, "ama anlatacağım. Neden anlatmayayım ki? Öğüt istiyor, işte hep istediği şey bu. Ben de ona öğüt veriyorum. Ben bir orman ciniyim ve bu orman bana ait, yani onun sorduğu her soruya cevap verebilirim." Ağzını ardına kadar açıp gene bir ah çekti, ama bu seferki ormanın yeşil ışıltılı durgunluğunu bir balta gibi yaran gurur ve tatminle dolu bir 'ah'tı. Sonra sesini alçaltarak devam etti: "Düdüğü yapan cüceleri nasıl bulacağını ve göldeki Ardis'e nasıl ulaşacağını bilmek istiyor..."

Yalaz'ın aniden kişnemesiyle sözü kesildi. At bir şeyi dinlemek için başını kaldırdı ve burun delikleri açılıp kapanmaya başladı. Sonra Gaylen de duydu. Ağaçların arasından biri geliyordu.

"DUR!" diye bir ses yankılandı ve ardından onlara doğru gelen Baldıran göründü. Kocaman gri atı Gökgürültüsü'nü yularından tutmuş önünden yürüyordu. Hayvan çok uzun süre doludizgin koşturulmuş gibi soluk soluğaydı. Baldıran'ın suratı ağaçların yukarısında halen çakan şimşekler gibi öfkeyle doluydu. Gelip ikisinin arasında durdu, her iki elini de yumruk yapmıştı. "Her şeye burnunu sokan bu çocuğa tek kelime daha edersen," dedi orman cinine, "sana daha yüz yıl boyunca tek bir tavşan bile getirmem!"

Gaylen gerileyip sırtını bir ağaç gövdesine yasladı, ama

orman cini tekrar esneyip başını kaşımakla yetindi. "Şimdi yanında tavşan getirdin mi?" diye sordu. Baldıran pelerinin altından bir tavşan çıkarıp ona uzattı. Orman cini tavşanı alıp beline sardığı saçına bağladı. "Görmediğim şey kalmadı," dedi fısıltıyla ve gözleri bulutlandı. "Hep aynı şey. Yüzyıllardır bir çarkın dişlileri gibi görünüp görünüp kayboluyor. Benim için fark etmez." İpi yakalayıp tırmanmaya başladı ve dalların arasında kaybolduktan sonra ipi de yukarı çekti. "Dur ve etrafına bak yavrum," diye cılız bir ses geldi ta yukarılarda bir yerden. "Ormanın tam merkezine, tam yüreğine gelmiş bulunuyorsun ve böyle bir şey yüz yılda iki kere yaşanmaz."

Gaylen bir an başı yukarıya dönük kalakaldıktan sonra Baldıran'a döndü. Aniden kendini çok küçük ve çelimsiz hissetti. "Onu bir daha göremeyeceğimi söylemek istedi, değil mi?" diye sordu.

Baldıran yüzünü buruşturdu. "Atını alıp anketine devam etsen iyi olur, yoksa kırlarda dolaşıp onun değerli zamanını harcadığını krala söylerim. Yaşlı adam sana neler anlattı bilemiyorum, ama çok da fark etmez zaten. Kral sana inanacak değil ya. Gidip ona bir orman cini hakkında masallar anlatırsan aklını kaçırdığını düşünür elbette."

Gaylen Yalaz'ın yularını çözüp oradan uzaklaşmaya başladı. Biraz sonra cesaretini toplayarak arkasını döndü.

"Ardis kim?" diye sordu. "Orman cini senin göldeki Ardis'i aradığını söyledi."

"Bunu da mı söyledi sana?" dedi Baldıran. "Neyse, fark etmez zaten. Ardis bir hayalden başka bir şey değil." Pelerinine biraz daha sıkı sarılarak dik dik baktı. Ardından omuz silkerek ekledi: "Hayallerin kime ne faydası olmuş ki?" Dönüp yoluna gitti ve arkasında Gökgürültüsü ile ağaçların arasında gözden kayboldu. Ormanın yeşil ışığı bir kez daha dinginlik ve sessizlikle ışıldadı, Gaylen de tek başına kalmıştı.

Atını yularından çekerek yürümeye başladı ve orman cinine en sevdiği yiyeceğin ne olduğunu sormadığını ancak birkaç dakika sonra hatırlayabildi. Fakat göründüğü kadarıyla cinin en sevdiği şey tavşandı. Gaylen kocaman defterini çıkarıp şöyle yazdı:

Ad: Orman Cini
Yaş: Dokuz yüz
Adres: Ormanın tam ortası
Nefis bulduğu şey: Tavşan

Derken defterini heybeye yerleştirip ormanda yoluna devam etti.

aylen en nihayetinde ormanın sonuna geldiğinde yağmur durmuştu ve dağların ardından batan güneş çok uzaklardaki bulutları turuncu ve pembeye boyamıştı. Gaylen kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğini hatırladı ve bir yandan atını sürerken bir yandan da akşam yemeğini yiyip geceyi geçirebileceği bir ağaçlık bakınmaya başladı. Biraz ötedeki bir derenin kenarındaki küçük bahçe gayet uygun göründü gözüne ve sevinçle atının başını çevirip oraya yöneldi.

İyice yaklaştığında bir şarkı duydu ve bir ateşin kızıllığı gözüne ilişti. Başka biri de bahçeyi çok çekici bulmuştu, ama belki de, diye düşündü Gaylen, bir iki ağacı paylaşmakta bir sakınca görmezdi. Bahçenin dibine gelince şarkının sözlerini de anlaşılır bir şekilde duymaya başladı:

Hey yol, anayol,
Benimdir bütün yollar.
Rüzgâr ne zaman, nerede ve nasıl seslenir "Haydi" diye?
Hey yol, anayol,
Benimdir bütün yollar.
Rüzgâr usulca seslenince şimdi, burada, bu tarafa.

Güzel Ay, ihtiyar Ay,
Sen ve ben çok cesuruz, Ay.
Öğle yemeğinden sonra, güneş tepedeyken doğ.
Güzel ışık, parlak ışık,
Bir geceliğine kal ışık.
Güneş battığında sen kal ve gülümse!

Gaylen Yalaz'ın sırtından inip onu dere kenarında otlaması için serbest bıraktı. Heybesini omuzuna atıp ağaçların arasından ateşin çıtır çıtır yandığı yere doğru ilerledi. Genç bir adam sırtını bir ağaç kütüğüne dayayıp bağdaş kurmuş, bir çubuğa taktığı temizlenmiş bir tavuğu ateşin üzerinde çeviriyordu. Adamın üzerinde kırmızılı sarılı bir kıyafet ve yanında da bir ud vardı. Udun sapına bağlanmış parlak renklerde kurdeleler çimlerin üzerine karmakarışık bir gökkuşağı misali saçılmıştı. Adamın yanı başında bir köpek yatıyordu. Bu kocaman kahverengi köpek Gaylen'in ateşe doğru geldiğini görünce kuyruğunu sallayıp havlamaya başladı.

"Gel bakalım, delikanlı," dedi genç adam başını kaldırarak. "Otur da beraber yiyelim. Tavuk pişmek üzere."

"Sağol!" dedi Gaylen. "Geceyi de burada geçirmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette ki yok! Hem burası benim bahçem değil ki. Bu bahçe herkese ait. Öyle değilse bile olmalı. Zaten ben de arkadaşlık etmekten hoşlanırım."

"Birkaç elma var yanımda," dedi Gaylen heybesini yere koyarken. Kendisinin de yalnız kalmamaktan son derece memnun olduğunu fark etti. "Birkaç elma, biraz da kızarmış balık. Bunları da paylaşalım."

Çok zengin ve neşeli bir yemek yediler, kahverengi köpek de kalanları güzelce temizledi. Neyse ki elmaların içinden başka ceviz çıkmadı da, Gaylen biraz rahatladı.

"Evet, artık konuşmaya başlayabiliriz," dedi genç adam. "Konuşmak da şarkı söylemek kadar iyidir neticede. Benim adım Kanto ve şu kahverengi hayvan da sevgili dostum Burun. Batıdaki dağları aşıp geldik ve doğudaki dağlara doğru gidiyoruz. Krallara ve durup dinlemek isteyen herkese şarkı söyleriz."

"Böyle gezip tozmak güzel olmalı," dedi Gaylen. "Ben daha önce hiç gezmemiştim. Tüm hayatım boyunca şatoda yaşadım ve bu benim ilk yolculuğum. Adım Vaungaylen."

"Şunu söyleyeyim," dedi genç adam. "Eğer buradaki

şatoda yaşadıysan, belki orası hakkında merak ettiklerimi sana sorabilirim. İki gün önce oradaydım ve akşam çok tuhaf bir şölen yaptıklarını gördüm. Herkes akşam yemeğini sepet içinde yanında getirmişti ve kimse kimseye gülümsemiyordu bile. Yılbaşı keki ve aşçı hakkında bildiğim komik bir şarkıyı söylemeye başladım, ama kral beni durdurdu ve başka şarkı söylememi istedi!"

Bunun üzerine Gaylen ona başbakanın sözlüğünden ve kendisini anlaşmazlığı çözmek üzere anket yapması için yollamalarından bahsetti. Ozan onu öyle büyük bir ilgiyle dinliyordu ki Gaylen devam edip ona Baldıran ile orman cinini de anlattı. Ama ozan başını geriye atıp kahkahayla gülmeye başladı. "Ay ay, buna inanmamı beklemiyorsun herhalde. Herhangi bir ihtiyar gidip ağaçta yaşıyabilir ve kendisinin orman cini olduğunu iddia edebilir, ama bu onun doğru söylediği anlamına gelmez."

"Ama her şey efsanedeki gibiydi," dedi Gaylen çok da üstelemeden.

"Ah, tabii ki efsaneler de var, biliyorum... ben hep o efsanelerle ilgili şarkılar söylüyorum zaten. Ama onlar güzel masallardan başka bir şey değil ki."

Ormanın büyüsü ve orman cininin hatırası günün sonunda gerçekten de silikleşmeye başlamıştı ve Baldıran da artık çok uzakta kalmış zararsız biri gibi geliyordu. Orman cinlerini ve sihirli cüceleri kullanarak kime ne

yapabilirdi ki? Ama yine de elmanın içinden ceviz çıkmıştı ve başbakan son derece endişeliydi... Gaylen tatlı tatlı esnedi. İyiden iyiye uykusu gelmişti artık.

"Ardis diye birinden bahsedildiğini duydun mu hiç?" diye sordu en son. "Göldeki Ardis," diye de ekledi.

"Hah, onun hakkında çok hoş bir şarkı var," dedi ozan udunu alıp parmaklarını teller üzerinde gezdirerek. "Çok hüzünlü ama hoş bir şarkı, büyük bir kısmı unutulup gitmiş. Babamın bana öğrettiği kısmı söyleyeceğim sana, o da kendi babasından o kadarını öğrenmiş. Herhalde bir zamanlar çok daha uzundu bu şarkı, ama işte yüzlerce yıl içinde bir kısmı kaybolmuş."

Gaylen çimlerin üzerine uzandı ve ozanın uddan çıkarmaya başladığı hoş ezgileri dinlemeye koyuldu. Gecenin esintisiyle udun sapındaki kurdeleler uçuşuyor ve ateşin içindeki son odunlar da ara ara alevleniveriyordu. Burun da kocaman kocaman esneyip gözlerini kapattı ve ozan şarkısını söylemeye başladı:

Suyun kıvrıldığı yerde dolaşır iki Ay,
İki beyaz Ay vardır bir çift gökyüzünde–
Bir çift inci gibi asılı durur iki ay
Suyun kıvrıldığı gölün yanında,
Oturup nemli yeşil gözleriyle
Boynu bükük ağlayıp iç geçirir
Suyun kıvrıldığı yerde zavallı Ardis.

Islak yıldızlar titrekçe parıldar denizkızının gözyaşlarında,
Islak beyaz yıldızlar takılıdır gökyüzünün kara gömleğine—
Islak yıldızlar uzun karanlık seneler boyunca ışıldar,
Ve kızın hiç duymadığı sözcükler fısıldayıp,
Suyun kabardığı yeri söylerler,
Ve seslenirler ona: "Ardis! Neden kederleniyorsun?"
Hiç cevap gelmez, denizkızının gözyaşlarından başka.

Uddan dökülen son ezgiler ılık gecede kar tanecikleri gibi eriyip giderken, Gaylen uykuya daldı. Rüyasında hep göller, yağmur ve sazlar arasında yanıp yanıp sönen denizkızı pulları gördü.

Sabah olunca ilk olarak Burun kalktı ve yeni bir güne başlar-

ken hep yaptığı gibi o sırada uyumakta olan herkesin yüzünü yalamaya koyuldu. Gaylen ile Kanto hemen kendilerine geldiler ve kahvaltı hazırlığına giriştiler.

Dilimlenmiş bir elma ve dün geceki yemekten kalma soğuk tavuk butu işlerini haydi haydi gördü ve karınlarını güzelce doyurdu.

"Birkaç hafta içinde bu ağaçların dalları da elmalarla dolacak," dedi ozan, başlarının üzerindeki, minik tomurcukların her yıl olduğu gibi giderek şişip büyüdüğü dallara bakarak. Dalların arasında parlak renkli sarı bir kuş, doğan güneşle neşesini bulmuş bir halde oradan oraya hoplayıp duruyordu. Gaylen de halinden memnun bir halde oturup kuşu ve ağacı seyretti. Başbakan bu yıl ilkbaharın gelip geçtiğine kimsenin dikkat etmeyeceğini söylemişti, ne saçma şey! Böyle bir şey olabilir miydi ki? Hoşa gitmeyen ya da tehdit edici herhangi bir şeyin varlığına inanmak mümkün değildi böyle bir sabahta. Gene de başbakanı düşünürken neden orada, şatodan kilometrelerce uzakta bir Nisan sabahı oturmakta olduğunu hatırladı. Tamamlaması gereken bir anket vardı, katı ve ciddi bir tonla bunu kendi kendine tekrarladı.

"Senin nefis bulduğun şeyi de yazmalıyım," dedi ozana. Kocaman defterini çıkartıp yazmak üzere bir yere oturdu.

"Ama ben sizin krallığınızdan değilim ki," dedi Kanto.

"Biliyorum," dedi Gaylen, "ama başka bir krallıktan da değilsin sonuçta, demek ki seni de yazabilirim. Ne de olsa bir gün buraya yerleşmeye karar verebilirsin."

"Ben asla bir yere yerleşmeyeceğim," dedi Kanto, "ama istiyorsan beni de kaydedebilirsin. Benim nefis bulduğum şeyi tahmin etmek çok kolay, ama hiç de basit değil. Hazır mısın? Bence en nefis şey soğuk bir tavuk butudur, ama bir Nisan sabahı bir bahçede yiyorsan ve paylaşacak bir arkadaşın ve kalanları yiyecek kahverengi bir köpeğin varsa. Hepsini yazmalısın, çünkü her bir sözcüğün büyük önemi var."

Gaylen bunları dikkatle defterine yazdıktan sonra şöyle dedi: "Senin yaşını da bilmem gerek. Bir de adrese ne yazayım?"

"Yaşım yirmi beş galiba," dedi Kanto, "adres olarak da nereyi istersen yazabilirsin. Senin şu anket çok ilgimi çekti bu arada," diye devam etti, "çünkü bana öyle geliyor ki bu anketten pek güzel şarkı konusu olur. Bir gün geri geldiğimde, aldığın sonucu söylemelisin bana. Sen yirmi beş yaşına geldiğinde geri döneceğim."

"Bu çok uzun bir zaman," dedi Gaylen. "Birbirimizi nasıl tanıyacağız?"

"Bir fikrim var," dedi ozan ve giysisinin boynuna elini sokup ucuna gri taştan yapılmış küçük bir anahtar ası-

lı bir zincir çıkardı. "Bu anahtar hiçbir kapıyı açmaz ve hiçbir sandığı kapamaz," dedi. "Bunu bana büyükbabam verdi yıllar önce. Ona da büyükbabası vermiş. Bunun şans getiren bir tılsım olduğunu söylemişti. Bugüne kadar şansımın iyiye ya da kötüye gittiğini hiç hatırlamıyorum. Ama belki de senin işine yarayacaktır. Sonra da sen yirmi beş yaşına gelip de ben geri geldiğimde anahtarı gösterirsin ve seni tanırım. Senin beni tanıman zor olmaz, çünkü gene ozan olacağım, sadece kırkına yaklaşmış uzun kır sakallı ve udu iyice eskimiş bir ozan olacağım."

Gaylen zinciri alıp boynuna astı, anahtar tam göğsünün üzerine gelmişti.

"Gayet güzel oldu," dedi ozan. "Hoşça kal o zaman, delikanlı."

Bir ıslık çalıp köpeğini çağırdı ve güneşin dağlar üzerinde altın sarısı ışıklarını saçarak yükselmekte olduğu doğuya doğru yürümeye başladılar. Ozan giderken udunu kaldırıp berrak sabah havasında şarkısını söylemeye koyuldu:

Yol uzun, zorlu ve sıcak.
Neşelen ve şarkı söyle! Yüreğindeki
Işığı hissedebilirsin pekâlâ.
Yol uzun, zorlu ve sıcak,

Ama kuşlara öykün ve şükret payına düşene.
Anlatılacak tek öyküdür bu güzelim özgürlük.
Yol uzun, zorlu ve sıcak.
Neşelen ve şarkı söyle! Yapabilirsin pekâlâ.

Gaylen gülümseyerek onların arkasından bakarken, parmaklarını göğsünün üzerindeki anahtarda gezdirdi. Ardından içini çekerek heybesini aldı ve Yalaz'ı bahçenin kenarındaki derenin oradan almaya gitti. Gözlerini kısıp haritasını inceledikten sonra atını güneybatıya, yani diğer kasabaya doğru çevirdi ve Nefis'in peşindeki yolculuğuna tekrar başladı.

Dört kasabadan ikincisi biraz uzakçaydı, ama dümdüz gitmek

mümkün değildi; çünkü yol boyunca üç çiftlik vardı ve çiftçiler ile ailelerinin de ankete katılması gerekiyordu. Gaylen yola çıkalı daha çok olmamıştı ki, yolun kenarındaki güneşli bir çayırda sakin sakin otlayan bir grup ineğe rastladı. Hemen arkalarında bir dizi kavak ağacının gölgesinde bir çiftlik evi, baraka, kümes ve ağıl gördü. Evin taraçasında bir kadın oturuyordu ve daha ileride küçük bir tarlada bir adam kocaman bir öküzün yardımıyla bereketli toprağı sürüyordu. Gaylen evin yakınına kadar atını sürdükten sonra, "Toplanın! Toplanın! Kralın emriyle buradayım!" diye bağırdı.

Taraçadaki kadın, çocuğa ve kraliyet renkleri içindeki kocaman ata bakınca gözleri faltaşı gibi açıldı. Soymakta olduğu patateslerin bulunduğu kabı bir kenara koyup seslendi: "Mildew! Mildew! Çabuk buraya gel!" Ardından evin önündeki yola indi. Yanakları ve elleri kıpkırmızı tombul bir kadındı ve üstüne koyu renkli bir hırka, altına kat kat etekler giymişti. Tarlayı sürmekte olan adam oflayıp puflayarak onun yanına geldi ve her ikisi de ağızları bir karış açık Gaylen'e bakmaya başladılar.

Gayen ilanın yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp kendinden emin bir halde açtı. Gereğinden yüksek bir sesle okumaya başladı:

Krallığımda yaşayan ve konuşma kabiliyeti bulunan her varlığın habercime şu bilgileri yaz-

dırması gerektiği biline: isim, yaş, adres ve tüm yiyecekler arasında en nefis bulduğu yiyeceğin ne olduğu.

Sonra ilanı dürüp yerine yerleştirdi ve defterini çıkardı.

Çiftçi ile karısı önce birbirlerine, sonra da Gaylen'e baktılar. Kadının kıpkırmızı yüzünde bir halinden memnunluk ifadesi belirdi. Ensesine topuz yaptığı saçlarını düzeltmek için elini başına götürürken, "En nefis bulduğum yiyecek, değil mi?" diye sordu. "Bu soruyu cevaplamak hiç de zor değil. Benim adım Whimsey Mildew ve elli dokuz yaşındayım; bu krallıktaki en güzel meyveli pastayı ben yaparım. Yeryüzündeki en nefis şey budur ve pek çok kişinin de benimle aynı şeyi düşüneceğine hiç kuşkum yok." Sonra susup beklenti ve hevesle kocasına baktı.

Ama çiftçi huzursuzca dizini kaşıdı ve gözlerini Gaylen'e dikti. "Kral dürüst olmamızı mı istiyor?" diye sordu.

"Kesinlikle," dedi Gaylen.

"Demek dürüst olmamızı istiyor?" dedi çiftçi. Çaresizlik içinde havaya bakıp yutkundu. Ardından tekrar Gaylen'e baktı. Gözlerini kıstı. Ellerini ceplerine sokup derin bir nefes aldı. "Benim adım Mildew," dedi yavaşça. "Altmış bir yaşındayım ve meyveli pastadan kesinlikle nefret ederim!" Karısı ağzı açık ona bakakaldı, yüzü hepten kıpkırmızı oldu. "Umurumda değil, Whimsey!"

diye haykırdı adam. "En sonunda söylediğime memnunum. Otuz yıl boyunca senin meyveli pastalarını yiyip durdum, ama benim tek istediğim basit bir erikli kekti. Erikli kek! Duydun mu beni?"

"Erikli kek mi?" dedi karısı boğulur gibi, yüzü neredeyse mosmor olmuştu. "Benim meyveli pastam yerine berbat bir erikli kek mi yemek istiyorsun? Buna inanamıyorum. Buna dayanamam! Erikli kek ha?"

"Hemen sinirlenme Whimsey," dedi çiftçi yalvarırcasına, ama çok geç kalmıştı. Karısı ona dönüp ceketinin yakasından yakaladı. Adam korku içinde kendini kurtarıp önce bahçeyi geçti, sonra tarlada koşmaya başladı. Yeni sürülmüş toprak topuklarının arkasından uçuşurken karısı da öfkenin verdiği güçle etekleri uçuşarak ardından koşuyordu.

Gaylen üzüntüyle oturup, onların çiftliğin öbür ucundaki koruda gözden kaybolmalarını izledi. Artık bağırış çağırışları duyulmaz oluncaya kadar oturdu. Sonra aniden kendini çok yorgun hissetti. "Orman cininin hep savaşlar olacak derken haksız olduğunu kim söyleyebilir," dedi Yalaz'a. "Keşke bahçede kalıp ozanın şarkılarını dinleyebilseydim," diye düşündü. Ama ozan uzaklardaydı artık. Gaylen çiftçiyle karısına dair bilgileri defterine yazıp defteri heybesine koydu. Ardından atının karnına topuklarıyla hafifçe vurdu ve birlikte ilerlemeye başladılar.

üneş tam tepeye çıktığı sırada Gaylen bir sonraki çiftliğe ulaştı. Bahçedeki pembe çiçek açmış yabani armut ağacının altında oynayan iki çocuk gördü. Çocuklar Gaylen'in at sırtında geldiğini görünce küçük olanı bağırdı: "Anne! Anne! Güzel örtülü kocaman bir at geliyor!" Anneleri çiftlik evinin kapısında belirdi ve yola baktı. Atı görünce biraz utangaççа geri çekildi, ama binicinin ne kadar küçük olduğunu görünce cesaret buldu ve ileri çıktı.

"İyi günler, efendim," dedi kibarca. "Biz de tam öğle yemeğine oturuyorduk. Gelip bizimle beraber yer misiniz?"

Masanın çevresine yerleştiler, çiftçinin kendisi de masanın başında dumanı tüten tabaklara yemek koymakla meşguldü. Ama Gaylen ilanı okuduğunda çiftçinin güneşten esmerleşmiş yüzünden bir gölge geçti.

"Senin o olmandan korkuyordum," dedi. "Krallıkta

sorun çıktığını duymuştum. Kral neden savaş çıkmasını istiyor ki?"

"İyi ama istemiyor ki!" dedi Gaylen. "Tek istediği insanların fikirlerini öğrenmek." Ardından onlara başbakanın sözlüğünden bahsetti.

"Ne fark eder ki," dedi çiftçi sıkıntıyla. "Önce gecenin bir vakti at sırtında bir yabancı gelip kapımızı yumrukluyor. Açar açmaz içeri dalıp başımızın belaya girmek üzere olduğunu, krallığın ikiye bölündüğünü ve kralın da tam senin söylediğin şeyleri söyleyen bir haberci göndererek insanları kandırmaya çalıştığını söylüyor. Kralın yiyecekler konusunda bir yasa çıkarmak istediğini, böylece bazı şeylerin yenebileceğini ama bazı şeylerin de yenemeyeceğini anlatıyor bize. Sonra da sen geliyorsun, tam onun söylediği gibi."

"Şşşt!" dedi karısı. "O sadece bir çocuk!"

Çifçi gene de öfkeyle Gaylen'e döndü. "Savaş filan istemiyorum," diye bağırdı, "ama öte yandan çiftliğimde sebze yetiştiriyorum ben. Ya kral artık sebze yenmesini yasaklarsa? Kimse benim yetiştirdiğim havuçları ve fasulyeleri almayacak; böylece benim çiftliğim mahvolurken komşum Mildew buğday ve arpa satarak zengin olup şişmanlayacak."

Baldıran işini iyi yapıyordu doğrusu. Gaylen artık karşı çıkmasının bir anlamı olmadığını anlamıştı. "Gene de sizi kaydetmek zorundayım," dedi. "Ne olur kusura bakmayın."

Çiftçi, karısı ve kızı kararlı bir şekilde sebzeyi nefis bulduklarını söylediler. Küçük oğlan önce "Şeker" dedi ama babası ona öyle sert sözler söyledi ki fikrini değiştirdi.

Gaylen onlara yemek için teşekkür edip yoluna devam etti. Akşam çökünceye kadar atını sürüp son çiftlik evinde durdu. Yorulmuş ve karnı acıkmıştı, içeridekilerin dost canlısı çıkıp ona yatıya kalmasını söylemelerini umuyordu. Pırıl pırıl bir öğle sonrası boyunca atını sürmüştü, ama o kadar üzgündü ki otların arasından sapsarı boynunu uzatmış çuha çiçeklerini görmemiş, ağaçların arasında tatlı tatlı şarkılarını söyleyen kanaryaları duymamıştı.

Gaylen küçük bir evin önünde Yalaz'ın sırtından inip onu

genç bir akçağaca bağladı. Ardından heybesini alıp kapıya yöneldi. Kapıyı çaldığında önce bir cevap alamadı, ama sonra sert bir ses duyuldu: "Kim var orada?"

"Kralın habercisi," diye cevap verdi. "Kralın emriyle geldim."

"Ay," dedi ses. Sonra, "Öyle mi? Peki, tamam. Geliyorum," sözleri duyuldu. Kapı açıldı ve pembe yanaklı, buruş buruş bir yüz belirdi, kafasında da fırfırlı bir başlık vardı. Kapıyı açınca bu yüze tatlı bir gülümseme yayıldı. "Aa, sen sadece bir çocuksun!" dedi pembe yanaklı yüzün sahibi olan yaşlı kadın. "Gel içeri yavrum, gel de dinlen. Yemek hazır."

Gaylen küçük ve sıcak bir odadan içeri girdi. Büyük bir şöminenin içindeki kömürlerin üzerinde çok hoş kokan bir tencere yemek pişiyordu, duvara yaslı duran masa da bir kişiye göre hazırlanmıştı. Odanın her yanında büyük kaplar içinde böğürtlen vardı. Gaylen ateşin başındaki bir iskemleye oturup şöyle bir tencereye baktı. Tencerede patatesli soğanlı çok güzel bir çorba kaynıyordu.

"Gidip elini yüzünü yıka yavrum," dedi yaşlı kadın, "sonra da yemeğimizi yiyelim." Bunları söylerken odanın bir köşesindeki alçak bir dolabın üzerinde duran leğen ve ibriği işaret etti. Gaylen ibrikten leğen su doldurup elini ve yüzünü yıkayarak, güzelce tozdan pislikten temizlendi. Şimdiden kendini çok iyi hissetmeye başlamıştı. Leğenin

kenarında katlı duran kalın havluyla kurulandıktan sonra, yaşlı kadının fazladan bir kâse ve fincan koyduğu masaya döndü. Kadın ona bakıp sert bir sesle, "Ellerini göster bakayım," dedi. Gaylen ellerini uzattı. Yaşlı kadın emin olmak için ellerinin diğer tarafını da çevirdikten sonra, "Aferin, çok güzel," dedi nihayet. "Şimdi otur bakalım." Gaylen oturdu ve kadın önündeki kâseye sıcak çorba koyup eline de bir kaşık verdi. Ardından masanın ortasında duran kalın bir mumu yaktı, kendi kâsesini doldurdu ve bir yandan eteklerini toplayıp bir yandan da yaşlı ve halinden memnun bir tavuk gibi kendi kendine gıdaklayarak iskemleye oturdu. Bir süre sessizce yemeklerini yediler, sonra yaşlı kadın kaşığını bırakıp ona baktı.

"Demek sen kralın habercisisin!" dedi.

"Evet, öyleyim," dedi Gaylen.

"Öyle mi?" dedi kadın mum ışığında ona dikkatli dikkatli bakarak. Tekrar kaşığını eline aldı, ama yine bıraktı. "Eminim yaşlı büyükannen seninle gurur duyuyordur... bu küçücük yaşında çok önemli bir görev yapıyorsun."

"Benim yaşlı bir büyükannem yok," dedi Gaylen. "Annem de yok. Ben yetimim çünkü."

Yaşlı kadın buruş buruş elini uzatıp onun kolunu sıvazladı. "Öyle mi?" dedi yavaşça.

Tekrar yemeye koyulurlarken, Gaylen kendi kendisi-

ne anneler ve büyükanneleri düşünmeye başlamıştı. Böyle şeyleri hiç uzun uzadıya düşündüğü olmamıştı, çünkü başbakan ona her çocuğun isteyeceği kadar sevgi ve özen gösteriyordu. Ama yine de bu iyi kalpli yaşlı kadınla birlikte oturmak tuhaf bir şekilde avutucu geliyordu ona. Sadece çorbadan kaynaklanıyor olamayacak bir sıcaklık hissediyordu kemiklerinde.

"Seni hemen içeri almadığım için kusura bakma yavrum," dedi yaşlı kadın, akşam yemeğini bitirdiklerinde. "Ama dün gece çok büyük patırtı koptu burada. Çok aksi bir yabancı kapıma dayandı. Ondan kurtulmak için Geveze'yi çağırmak zorunda kaldım. Sen kapıyı çalınca da gelenin yine o olduğunu sandım."

Başını iki yana salladı ve önceki geceyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Baldıran," diye düşündü Gaylen. Sonra da sordu: "Geveze kim?"

"Aa, işte Geveze orada," dedi yaşlı kadın şöminenin hemen yanındaki köşeyi göstererek. Orada bir tüneğin üzerinde kocaman kara bir karga duruyordu. Karga o kadar hareketsiz duruyordu ki Gaylen ona dikkat etmemişti. Ama şimdi ona bakmak için döndüğünde karga gözlerini hızlı hızlı açıp kapattı ve tüylerini silkeledi.

"Merhaba, yavrum!" dedi karga. "Merhaba, merhaba, merhaba! Düdükler ve anahtarlar! Düdükler ve anahtarlar!"

"İstersen git de ona "Merhaba" de ben masayı temizlerken," dedi yaşlı kadın.

Gaylen köşeye gitti ve uykulu gözlerle karganın parlak kara tüylerine baktı. "Merhaba, Geveze," dedi esneyerek. Karga başını bir yana yatırıp tüneğinin üzerinde biraz sallandı. Ardından doğrudan onun gözlerinin içine bakarak Gaylen'i çok şaşırtan ve bir anda gözlerini dört açmasına sebep olan bir şey söyledi.

"Düdükler ve anahtarlar! Düdükler ve anahtarlar!" dedi karga. "Zavallı Ardis kaybetmiş bebeğini!"

Gaylen ağzı açık bakakaldı başını kanatlarının altına sokup kendi kendini amansızca gagalıyor gibi görünen kargaya. Ardis!

İşte yine onun adını duymuştu, hem de hiç ummayacağı bir kaynaktan.

"Bana Ardis'ten bahset," dedi kargaya heyecanla. "Bana bir şeyler daha söyle!"

Karga tüylerini düzelttikten sonra başka bir yöne bakmaya başladı. Ardından tekrar başını yana eğerek, "Çok kötü! Çok kötü! Zavallı Ardis. Düdükler ve anahtarlar!" dedi. Bu kez Gaylen'e tamamen arkasını döndü ve daha fazla bir şey söylemeyi reddetti.

Gaylen gidip ateşin başında düşünmeye başladı. Yaşlı kadın bulaşıkları yıkayıp kurulamıştı ve rafa kaldırıyordu. Gaylen biraz onu seyrettikten sonra, "Bu kargayı nereden aldın?" diye sordu.

"Eşim onu bana çok uzun yıllar önce getirmişti. Onu dağlardan almış ve bana hediye etmişti. Çok ama çok yaşlı bir kuştur."

"Ardis'ten hep bahseder mi?" diye sordu Gaylen.

"Aa, yok canım," dedi yaşlı kadın, ateşin başına getirdiği iskemlenin üzerine yerleşirken. "Bu isimden bahsettiğini ya bir ya da iki kez duydum, daha fazla değil. Bir kere kapıya bir balıkçı gelmişti ve ondan akşam yemek için alabalık almıştım. Geveze sabaha kadar sana söylediği şu sözleri söyleyerek beni uyutmadı o gece. Ama gördüğüm kadarıyla sende balık filan yok. Gene de herhalde onun hatırlamasına sebep olan bir şey olmalı."

"Zavallı Ardis!" dedi kuş yine köşeden. "Çok kötü. Çok kötü. Düdükler ve anahtarlar!"

"Aha, işte bu!" dedi yaşlı kadın aniden. "Şu boynuna asılı duran küçük tuhaf anahtar yüzünden yavrum. Herhalde hatırlamasına o sebep oldu!"

Gaylen anahtarı kaldırıp baktı. Orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Bu anahtarın Ardis ile hiçbir ilgisi olamaz," dedi elinde evirip çevirirken. "Ardis bir denizkızı. Bir şarkıda adının geçtiğini duymuştum."

"Eh, belki de Geveze o şarkıyı duymuştur."

"Ama şarkıda anahtardan bahsedilmiyordu," diye itiraz etti Gaylen. "En azından, benim duyduğum kısımda yoktu." Sonra ateşin başına, yere oturdu ve yaşlı kadına tüm hikâyeyi en başından başlayarak anlattı. Orman cini hakkındaki kısma geldiğinde yaşlı kadın dudak büktü ve kuşkulu kuşkulu gıdakladı, ama Baldıran ve yaklaşan savaşa dair korkularından bahsettiğinde başını iki yana sallayarak bir ah çekti.

"Çok ağır bir yükün altına girmişsin yavrum. Çok çok ağır bir yük," dedi. "Keşke sana yardım edebilseydim, ama ben sadece yaşlı bir kadınım. Kralın yanında yaşadığına ve okuma yazma bildiğine göre çok bilge bir delikanlı olmalısın. Tüm bu sorunlardan kurtulmanın yolunu bulacağından eminim. Ama şimdi yatağına yat ve uyu. Çünkü ne kadar bilge olursan ol, gene de bir çocuksun ve dinlenmeye ihtiyacın var."

Onu ateşin önüne serdiği döşeğin üzerine yatırıp üzerine bir yorgan örttü. Sonra da mumu alıp şöminenin arkasındaki minik yatak odasına yöneldi. Ama gitmeden önce eğilip Gaylen'in saçlarını okşadı. "İyi geceler yavrum," dedi yumuşak bir sesle. "Uyu ve güzel düşler gör."

Gaylen huzur içinde uyudu, hiç tanımadığı büyükannesinin evinde uyusa da bu kadar mutlu olurdu herhalde.

Sabahleyin kargadan bir şeyler daha öğrenebilmek için uğraştı, ama karga onunla konuşmadı bile. Yaşlı kadın ona öğlen yemesi için peynir ekmek hazırlayıp heybesine koydu ve Gaylen de kadının neyi nefis bulduğunu defterine yazdı: patates çorbası. Adı da Bayan Kops'tu.

"Güle güle! Yolun açık olsun, Vaungaylen!" diye bağırdı kadın arkasından. "Fırsat bulunca yine gel yavrum."

Karga da pencereden son bir kez gakladı: "Düdükler ve anahtarlar! Düdükler ve anahtarlar! Güle güle!"

Gaylen'in eli göğsünün üzerinde asılı duran anahtara gitti. Hoplaya zıplaya giderken aklına ozan ve bahçede duyduğu şarkı geldi:

Islak yıldızlar uzun karanlık seneler boyunca ışıldar,
Ve kızın hiç duymadığı sözcükler fısıldayıp,
Suyun kabardığı yeri söylerler,
Ve seslenirler ona: "Ardis! Neden kederleniyorsun?"

"Hiç değilse bir şeyi keşfettim," dedi Yalaz'a. "Eğer karga doğruyu söylüyorsa, Ardis bebeğini kaybettiği için ağlıyor. Ama bunun neden o kadar önemli olduğunu öğrenmeyi gerçekten çok isterdim."

aylen o öğleden sonra ikinci kasabaya girdiğinde, Baldıran'ın kendinden önce oraya gelmiş olduğunu hemen anladı. Sokaklardaki insanlar ona dik dik bakıyordu ve kendi aralarında fısıldaştıklarını duyabiliyordu: "İşte o gelmiş." "Size geleceğini söylemiştim değil mi?", "Sesinizi çıkarmayın sakın", "Çabuk olun, çocukları sokaktan çekin... o geldiğine göre birazdan kavga çıkacak demektir".

Gaylen kasabanın ortasındaki meydana geldiğinde kü-

çük bir grup kızgın insanın onu beklediğini gördü. Onun geldiğini gördüklerinde aralarından birini öne doğru ittiler ve bir tanesi, "Hadi ilerle Veto. Sen belediye başkanısın," dedi.

"Toplanın, toplanın," dedi Gaylen biraz tereddütle. "Kralın emriyle geldim."

Veto adlı adam cesaret bulmak için komşularına şöyle bir baktıktan sonra Gaylen'e döndü. "Neden burada olduğunu biliyoruz," dedi. "Bizi uyardılar." Giderek daha fazla insan söylenecekleri duymak için çevrelerine birikiyordu. Hepsinin de yüzünde öfke ve endişe görülüyordu. "Kralımızın dileklerini yerine getirmek için elimizden gelenin en iyisini yapacağız," dedi Veto. "Ama öncelikle bundan hiç memnun olmadığımızı belirtmek isterim." Biraz daha yaklaştı ve sesini yükseltti. "Kral bu ilanla komşuyu komşuya düşman ediyor! Birinci kasabanın tam ortadan bölündüğünü ve orada işlerin tamamen durduğunu duyduk!"

"Evet, evet, bize böyle söylendi!" diye bağırdı bazıları. Diğerleri homurdanmaya ve şüpheyle birbirlerine bakmaya devam ettiler.

"Bu krallıkta her türden güzel şeyi yiyebilir insanlar!" diye devam etti Veto, kalabalığı susturmak için elini kaldırarak. "Kral bazı yiyecekleri yasaklarsa aramızdan bazıları mahvolur!"

"Bu doğru!" diye bağırdı kalabalığın içinden endişeli bir ses.

"İyi ama hangi yiyecekler?" dedi bir başkası, daha kalın bir ses. "Kim mahvolacak ve kim zenginleşecek?"

Gaylen üzüntüyle oturmuş onları dinliyordu. "Ama tüm bunlar saçmalık!" diye bağırdı. "Kral kimseyi mahvetmeye çalışmıyor. Tek yapmak istediği insanların neyi en nefis bulduğunu öğrenmek. Bu tamamen ve kesinlikle zararsız bir şey!" Ama kimse onun söylediklerine kulak asmadı.

Belediye başkanı kalabalığa dönerek tekrar elini kaldırdı. "Kralın habercisine tercihlerimizi yazdırmak zorundayız," dedi onlara. "Kralın buyruğu böyle. Bunu yapmak zorundaysak da düzenli bir şekilde yapacağız. Haydi sıraya girin de şu işi halledelim."

Gaylen dizlerinin titremesini engellemek için Yalaz'a iyice yapıştırdı ve at da huzursuzca ayaklarını değiştirdi. Defterini eyerin üzerinde açıp önünden yavaş yavaş geçen insanların tercihlerini yazmaya başladı, ama eli titriyordu ve oraya buraya mürekkep bulaşıyordu. Veto hemen yanında duruyor, yumuşak bir sesle sıradaki insanlarla konuşuyordu ve herhalde bu sayede işler bir süre yolunda gitti. Sonra beyazlar giyinmiş kocaman bir adam adını ve tercihini yazdırmaya geldi.

"Benim adım Harman, değirmenciyim," dedi yüksek

sesle ve kalabalığa dönerek sırıttı. "Benim tercihim ekmek. Ha-ha! Ekmek, dedim, duyuyor musun? Kral kimseye ekmeği yasaklayamaz. Beni mahvedemez böylece!"

Zaten güç bela devam eden huzurlu ortam bir anda sona erdi ve kuyruk dağıldı. Birisi değirmenciyi ensesinden yakalayıp yere yıktı ve insanlar bağırıp çağırarak birbirlerine saldırdılar. Yalaz kişneyerek kendi çevresinde dönmeye başladı ve eyerin üzerindeki hokka yerdeki taşların üzerine düşüp paramparça oldu.

"Kurtar kendini, evlat!" diye bağırdı belediye başkanı. "Sür atını! Sür!"

Gaylen defterini heybeye soktuğu gibi Yalaz'ı mahmuzladı. At önce biraz geriledi, sonra arka ayaklarını gerip hız alarak kalabalığın içine daldı ve dörtnala aralarından geçerek, kasabadan çıkıp kırlara ulaştı. Hızla koşarken kulakları kafasına yapışıyor, yelesi uçuşuyordu. Gaylen de onun boynuna sıkı sıkı sarılmış gözyaşlarını rüzgâra savuruyordu.

alaz koşmayı kestiğinde akşam olmuştu. Yoldan ayrılalı çok olmuştu ve dağların eteğindeki bir derenin kenarına gelmişlerdi. At soluk soluğa yavaşlayıp durdu ve derenin suyunu şapırdata şapırdata içmeye başladı. Gaylen de bitip tükenmiş bir halde eyerden inip, Yalaz'ın karnına yaslanarak ayaklarını suya soktu. Ardından eğilip çizmelerini çıkardı ve kıyıya attı. Akıntı ayak bileklerinin etrafından dolanıyor, minik minik çakıl taşlarının bir dilek kuyusundaki madeni paralar misali alacakaranlıkta parıldadığı buz gibi çamurlu su, tüm vücuduna rahatlık yayıyordu. Uzun süre böyle durduktan sonra kıyıya çıktı, üzerindeki kırış kırış giysileri çıkarıp tekrar derenin ortasına kadar gitti ve kendini sulara bıraktı. Boynuna asılı duran ve ıslanınca ışıltılı ve gizemli bir hale gelmiş olan anahtar göğsünü süpüren suyun etkisiyle biraz sürüklenmiş zincirin ucunda salınıyordu. Gaylen öylece uzanırken su

saçlarının arasından geçiyor, alnının ve burnunun çevresinden dönüyordu. Ağzını açtığında hemen içi suyla doldu. Başını geriye atıp suyu kana kana içti ve kendini tamamen sakinleşmiş ve temiz hissedinceye kadar yorgun bedenini suyun içinde tuttu. Ardından kıyıya gitti, giysilerinin tozunu silkelemek için bir ağaç gövdesine vurdu ve kendini kurulama zahmetine bile girişmeden üzerine giydi.

Bayan Kops'un heybesine koyduğu ekmek ve peynir hâlâ duruyordu, akşam yemeği niyetine bunları yedikten sonra suyun sesini dinleyerek kıyıdaki otların üzerine uzandı. Yalaz da hemen yanında durmuş otluyordu. Bir süre sonra Ay yükseldi ve Gaylen derede Ay'ın yansımasını seyretmeye koyuldu. Birazdan da deliksiz bir uykuya daldı.

Sabahleyin derenin hâlâ yerinde durduğunu görünce sevindi, sanki dere geceleyin kalkıp gidebilirmiş gibi bir endişe duymuştu nedense. Son kalan birkaç elmadan ikisini heybesinden çıkarıp birini Yalaz'a verdi. Diğerini de kendisi yerken gidip ayaklarını biraz daha derenin içine soktu. Elmasını bitirdiğinde çizmelerini giydi, eyere çıktı ve etrafı görmek için atını yakındaki bir tarlaya sürdü.

Önceki gün çılgınca kaçışlarından sonra Yalaz onu anayoldan epeyce uzağa getirmişti, ama Gaylen haritayı dikkatle incelediğinde aslında korktuğu kadar yoldan

sapmamış olduğunu gördü. Biraz ileride sarp kayalıklar başlıyordu ve daha ileride de krallığı çevreleyen dağların güneydekilerine doğru arazi yükselmeye devam ediyordu. Ondan önceki engin tepelerin arasında üçüncü kasaba bulunuyordu. Gaylen bunu düşününce cesareti kırılır gibi oldu, ama yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Şu ya da bu şekilde görevini yerine getirmeliydi. Yalaz'ın başını tepelere çevirdi ve ilerlemeye başladılar.

Henüz çok gitmemişlerdi ki tanıdık bir çığlık duydu. Yukarı baktığında havada beyaz bir leke gördü. Elbette ya! Günlerden cumartesiydi. Birkaç dakika sonra papağan omzunda soluk soluğa duruyordu ve o da şatodan gelen bir başka mektubu okuyordu:

Vaungaylen: Anketi bir an önce bitir. Her şey kötüye gidiyor burada. Krallığın ikiye bölündüğü söyleniyor; Kızarmış Patatesçilerle Püreciler hem birbirlerine, hem de krala karşılar. Baldıran'ın da bu işte parmağı olduğunu sanıyorum. Ona dikkat et. Eve bir an önce dön. Anket ne kadar hızlı yapılırsa bu belaları o kadar hızlı atlatırız. Ve ne olursun... dikkatli ol.

Başbakan

Gaylen endişeli bir cevapla beraber papağanı geri gönderdi:

Baldıran benim önümden gidip insanlara kral hakkında yalanlar söylüyor. Kendisi kral olmak istediği için savaş başlatmaya çalışıyor. Dikkatli olurum
Vaungaylen

apağan uçup gittikten sonra Gaylen bir süre durup düşündü. Önünde iki kasaba kalmıştı en iyisi Baldıran'dan önce onlara ulaşmaya çalışmak ve şimdiden geç kalmamış olmayı ummaktı. Hem böylece insanları da uyarabilir ve anketi huzur içinde bitirebilirdi. Ama şu ana kadar yaptığından çok daha hızlı ve uzun mesafelerde binmesi gerekecekti Yalaz'a. Yalaz'ın boynunu okşayarak, "İşte gidiyoruz, dostum. Her şey bize bağlı," dedi. Anahtarı emniyette tutmak için gömleğinden içeri soktu. "Şans geti-

ren bir tılsıma bundan daha çok ihtiyacım olamazdı herhalde," dedi kendi kendine. Ardından atının karnını mahmuzlayarak yola koyuldu.

En sağlam yol, sarp yamaçların dibinden geçen yol gibi görünüyordu. Kısa süre içinde taşlık ve çalılık arazide, yuvarlanmış kayaların ve taşların arasındaki masmavi çiçeklerin üzerinde hızla ilerlemeye başladılar. Başlarının üzerinde pamuk yığınları gibi bulutlar Güneş'i zaman zaman gözlerden saklıyordu. Dağların yeşil tepeleri kimi zaman griye dönüyor ve eteklerdeki otlar taptaze bir esintinin serin nefesinin altında eğiliyordu.

Ama Gaylen kırlarda tek başına seyahat etmenin tadını çıkaramayacak kadar görevinin aciliyetiyle meşguldü. Yağmurun başladığını bile fark etmedi. Üçüncü kasaba halen uzakta, tepelerin arasında bir yerlerdeydi. Gaylen eyerin üzerinde eğilerek Yalaz'ı daha da hızlı gitmesi için cesaretlendirdi. Kendisinin ve atın tek bir varlık haline geldiğini, yorulmak nedir bilmeden uçmaya başladıklarını, kendilerinin yarattığı bir rüzgârı kanatları altına alarak havayı yarıp geçtiklerini hissediyordu. Gerçekten de kilometrelerce uçarcasına ilerlediler, ama sonra aniden çakıl taşlarıyla dolu bir yere geldiler. Hızla giden at yana doğru kaydı, sendeledi ve yere düştü. Gaylen eyerden fırlayıp biraz ileride yere düştü. O sarsıntıyla bir an hiçbir şey düşünemeden öylece oturduğu yerde kaldı, ama bi-

raz aklı başına geldiğinde ayağa kalktı ve yaralanmadığını fark edince rahatladı. Hemen Yalaz'ın yanına, hayvanın hafifçe kişneyerek ayağa kalkmaya çabaladığı yere koştu. At çok kötü düşmüştü doğrusu. Sağ ön ayağında nal yoktu ve topallıyordu.

Gaylen işte o zaman yağmur yağdığını fark etti. Atının sağrısını okşayarak orada durup ne yapacağını düşünürken, yağmur damlaları gözyaşı misali yanaklarından çenesine doğru süzülüyordu. Artık üçüncü kasabaya Baldıran'dan önce ulaşma şansları hiç kalmamıştı. Atın yularını toplayıp yürümeye başladı, Yalaz da acıyla topallayarak arkasından geliyordu. Aniden bir şimşeğin ışığı göğü yardı ve arkasından bir gök gürültüsü duyuldu. "Haydi Yalaz," dedi atına. "Sığınacak bir yer bulmalıyız." Bunun üzerine gözleriyle dik yamacı taramaya başladı. Çok uzak ve yüksekte olmayan bir yerde, düz bir kaya loş bir girintinin üzerini kapatmıştı. Gaylen bunun bir oyuk olduğunu düşünerek yoldan çıktı ve kaygan kayaların arasından atını dikkatle çekerek yukarı tırmandı.

Oyuğun ağzına varıp da içeri baktığında etrafın kuru ve sıcak olduğunu, üstelik beklediğinden çok daha büyük olduğunu gördü. Aslında burası yüksek tavanlı bir mağaraydı. Kendisi gibi yirmi oğlan ve atı alacak kadar genişti. Çevresinde koca koca kayalar diş gibi birbirine geçmişti ve arka tarafta da karanlığa doğru açılan bir tünel vardı.

aylen hemen Yalaz'ı içeri soktu ve girişteki düz taşa sırtını dayayarak, dışarıdaki yağmurla ıslanan topraklara baktı. Gene bir şimşek çaktı ve yıldırım düştü. Gök gürültüsü kesildikten sonra Gaylen başka bir ses duydu ve sağanağın içinden neyin geldiğini görmeye çalıştı. Az önce ayrıldığı yol şimdi ışıltılı gölcüklerle dolmuştu ve biraz sonra karşı yönden koyu renkli bir şekil belirdi. Şekil yaklaşınca Gaylen bunun bir at ve binicisi olduğunu, biraz sonra da yoldan ayrılıp mağaraya doğru geldiklerini gördü. Arkasında Yalaz kişniyor ve geri çekilmeye çalışıyordu. Gaylen daha dikkatli baktı. Taşların arasından hoplaya zıplaya gelen at Gökgürültüsü'ydü ve binici de Baldıran'dı. Gaylen dönüp Yalaz'ın yularını yakaladı. Atını da çekerek bir kayanın arkasına geçti ve kalbi güm güm atarak beklemeye başladı. Birkaç dakika sonra girişte Gökgürültüsü'nün sesi duyuldu. Baldıran da ona ilerlemesini

söylüyordu. Onların önünden geçip karanlık tünele girdiler ve gözden kayboldular.

Gaylen kayanın altında durup kaşlarını çattı. Görünüşe bakılırsa o nereye giderse Baldıran da peşinden geliyor ya da çoktan oraya varmış oluyordu; niyeti bozmuş bir eşekarısı misali onun yoluna girip çıkıyordu. Gökgürültüsü'nün nal seslerinin yankılanışı sona erinceye kadar bekledikten sonra gizlendiği yerden çıktı. Yalaz'ın yularını yerinden çıkmış bir taşa bağladı, atının sağrısını okşadıktan sonra Baldıran'ın peşinden tünele girdi. El yordamıyla ilerleyerek zifiri karanlıkta bir oraya bir buraya dönen serin ve zemini temiz tünelde yürümeye başladı. Koridor kuru ve güzel kokuluydu... Tuhaf ama etraf elma kokuyordu, tıpkı zengin bir çiftliğin mahzenine benziyordu. Bir süre sonra yol düzleşti ve Gaylen tünelin sonundaki ışığı görebildi. Sesler duyunca dinlemek için hemen hızlandı.

"Hemen şimdi hepinizle konuşmalıyım!" diyordu Baldıran'ın kalın sesi.

"Olmaz," dedi tuhaf bir başka ses. "Rende aşağıya madene indi ve Aksi de uyuyor. Seninle sadece ben konuşacağım. En fazla birkaç dakika. Ondan sonra yapmam gereken işler var. Hem de çok işim var."

"Öyle olsun," dedi Baldıran. "Dinle o zaman. Bana bir düdük lazım. Yeni bir düdük, tıpkı eskisi gibi. Göldeki kaynak evi için bir düdük."

"Demek düdük istiyorsun?" dedi tuhaf ses. Çın çın öten bir kahkaha tünel boyunca yankılandı. "Dinle dostum, birinci düdük çok özeldi. Onu Rende yaptı ve yaparken de çok iyi bir burgu kullandı. Daha sonra o burgu ocağa düşüp eridi. Asla yeni bir düdük yapamaz. Güle güle."

"Dur, bekle!" diye bağırdı Baldıran. "Gitme! Bana yardım etmelisin. Çok önemli bu!"

"Bana hiç de önemli görünmüyor," dedi tuhaf ses, "ayrıca yapmam gereken işler var."

"Dinle beni," dedi Baldıran. "Birinci düdüğün kaybolduğunu biliyorum. Orman cini söyledi bana. Ama birinciyi yapabildiğinize göre bir tane daha yapabilirsiniz. Böylece ben de kaynak evini açarım, o bebeğini almak için içine girince de kapatırım. Sadece bir-iki gün için, en son işleri halledinceye kadar. Ondan sonra krallık benim olacak. Size elma getiririm Çukurdirek. İstediğiniz kadar elma getiririm. Bana yeni bir düdük yapın!"

"Git buradan," dedi tuhaf ses, sabrı tükenmiş bir halde.

"Dur bekle!" diye haykırdı Baldıran. "Tek yapmak istediğim şey son adımı attığımda Ardis'in işlerime karışmaması. Bu kadar çabuk başlamak istemiyordum. Henüz planlarımı bitirmemiştim. Ama kralın bu ilanı bu işe çok uygundu... elime geçen fırsatı tepemezdim. İnsanlar her

gün kavga edecekler, savaş yüzünden bitip tükenecekler ve ben de..."

"Ba-na-ne," diye sesini kesti tuhaf ses. "Sizin savaşlarınızı ve krallıklarınızı neden umursayayım ki? Bizim burada yapacak işlerimiz var, hem de çok. Rende istese bile yeni bir düdük yapamaz. Burgu olmadan mümkün değil. Burgu da ocakta eridi gitti. Sana zaten yeterince vakit ayırmış durumdayım."

"Öyleyse ben de şansımı denerim," dedi Baldıran. Sesi kısık ve buz gibi soğuktu. "Ama işime karışırsa onun için daha kötü olur. Şu anda hiçbir şeyin yanlış gitmemesi gerekiyor."

Hafif ayak sesleri duyuldu ve ağır bir demir kapının kapandığı duyuldu.

Gaylen hemen dönüp çabucak tünelin öbür tarafına doğru ilerledi. Arkasından gelen gri at Gökgürültüsü'nün nal seslerini duyabiliyordu. Hızla mağaraya çıktı ve Yalaz'ın huzursuz kişnemelerini susturmak için tam vaktinde kayanın arkasına yetişti. Hemen sonra Gökgürültüsü göründü, Baldıran da eyerin üzerinde öfkeli bir yüzle oturuyordu. Mağaranın ağzından dışarı çıkıp kayboldular. Bir süre sonra nal sesleri de yağmurun sesiyle karışıp duyulmaz oldu.

aldıran kaybolduktan sonra Gaylen gölgeler içinde Yalaz'ın yanı başına çöküp tünelde duyduğu şeyleri bir araya getirmeye çalıştı. Ardis, bebek, kayıp düdük ve Baldıran'ın sözleri: "Hiçbir şeyin yanlış gitmemesi gerekiyor." Gaylen tırnağını kemirerek kaşlarını çattı. "Şimdi, ne yapmaya çalıştığını nasıl öğreneceğim," dedi kendi kendine, "topal ve nalsız bir atla nasıl yapacağım bunu?"

Kendi düşüncelerine öyle dalmıştı ki, tünelden mağaraya doğru gelen ayak seslerini duymadı bile. Sonra aniden kayanın öbür tarafında birilerinin konuştuğunu duydu.

"Gene yağmur yağıyor. Mantar toplayamayacağız." Tünelde duyduğu tuhaf sesti bu.

"Mantar toplayamayacağız," diye tekrarladı daha yüksek ikinci bir ses. "Ne yazık! Neyse ki daha bir sürü kökümüz var. Aa, şimşek çaktı!"

"Ne güzel," dedi birinci ses. "Tıpkı en eski günlerde, hepimizin bir arada olduğu günlerdeki gibi."

Gaylen dikkatle kayanın çevresini dolandığında mağaranın ağzında üç ufacık adamın durduğunu gördü. Çok sade, gri ve kahverengi renklerde giyinmişlerdi ve bellerine de ağır deri kemerler takmışlardı. İçlerinden birinin kısa, karma karışık ak saçları vardı, diğerinin saçı sarıydı ve bir tanesi de tamamen keldi. Aniden beyaz saçlı olan kel olanın kolunu yakalayıp bağırdı, "Şşt, baksana Çukurdirek! Sen de alıyor musun kokuyu?" Gaylen hemen kayanın arkasına çekildi. "Elma kokusu alıyorum, Çukurdirek! Elma!"

"Gerçekten de elma kokuyor," dedi adı Çukurdirek olan. "Haklısın, Rende. Şurada atıyla beraber kayanın arkasına saklanmış olan çocuğun elmaları herhalde. Haydi gidip ona soralım."

Demek ta en başından beri onun orada olduğunu biliyorlardı! Gaylen kendini aptal gibi hissederek kayanın arkasından çıktı.

Üç tane küçük ve sağlam yapılı adamın al yanaklı yüzüne bakar buldu kendini. Kapkara, mermer gibi gözlerinde sakin bir ifade vardı.

"Yanında elma var mı, delikanlı?" diye sordu Çukurdirek.

"Evet... affedersiniz... heybemde birkaç tane var," diye cevap verdi Gaylen çekinerek. "Aslında sizden saklanmak istememiştim... buraya fırtınadan korunmak için geldim ve atımın nalı düştü, bu yüzden..."

"Fark etmez," dedi Çukurdirek. "Kaç tane elman var?"

"Üç tane galiba."

Ak saçlı Rende gülümsedi. "Tahmin etmiştim tam üç tane olduğunu." Üçüncü adam da havayı koklayıp başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Senin için ne yapabiliriz delikanlı, elmaların karşılığında yani?" diye sordu Çukurdirek.

"Onları memnuniyetle karşılıksız veririm size," dedi Gaylen.

"Adil bir alışveriş olmalı," dedi Çukurdirek. "Atının nalı düşmüştü değil mi?"

"Evet, ayrıyeten topallıyor."

"Tamam o zaman, atın ayağını dinlendirirken ona yeni nal yaparız. Bir-iki günde ikisi de hallolur herhalde," dedi Çukurdirek. "Atını ve elmalarını alıp bizimle gel." Üçü birden tekrar tünele girdiler ve Gaylen de gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde uysalca, ardında topallayan Yalaz'ı çekerek peşlerine takıldı.

Tünelin sonundaki oda bir sürü meşaleyle çok iyi aydınlatılmıştı ve ortada duran mangalda da kıpkırmızı olmuş kömürler etrafa ısı yayıyordu. Mangalın yanında bir örs ve su dolu taştan bir kurna duruyordu, ayrıca her tarafta bir sürü alet ve metal parçaları vardı. Odanın şekli hemen hemen oval sayılırdı; Gaylen etrafa bakınırken so-

luğu kesildi ve Yalaz'ın yularını bıraktı. Taş duvarlar ve tavanın tamamı kabartmalarla doluydu, bunlar o kadar güzeldi ki, Gaylen ağzı bir karış açık hayranlık içinde bunları seyre daldı.

Şahane ağaçların yaprakları, aşağıdaki nefis otlar arasında işleriyle uğraşan her türden hayvanın üzerini örtüyordu orman manzaralarında. Sualtı manzaralarında ise tuhaf balıklar, coşkun şelaleler, incecik köklerden çıkan geniş, kocaman bitkiler görülüyordu. Kimi sahnelerde yerin çok altındaki ocaklar ve madenler görülüyordu ve tavanda, yıldızlı bir gecede bulutlar rüzgârla ilerliyor, narin kuşlar süzülüyor ya da kanat çırpıyorlardı. Meşalelerin titrek ışığında tüm bu tablo hareket ve yaşamla soluk alıp veriyormuş gibi görünüyordu. Duvarların kimi yerleri oyularak oturulacak sıralar, masalar yapılmıştı ve her biri ağır metal kapılarla örtülü bir dizi kemer görünüyordu.

Gaylen'in o güne dek gördüğü en ilginç odaydı bu. Hepsine bir defada bakmak ister gibi kendi etrafında döndükçe dönerken, bütün hepsinden daha hayret verici olan bir sahne çarptı gözüne. Girişin karşı tarafındaki basamakla çıkılan boş bir alana bir tür havuz yapılmıştı. Havuzun taştan yüzeyindeki kabartmada narin bir denizkızı kuyruğunu kıvırmış duruyor, elinde de sivri taçyaprakları olan çok hoş bir nilüfer tutuyordu. Nilüferin tam ortasından ise düzenli olarak ışıltılı su damlacıkları dö-

külüyordu. Muhtemelen bir sualtı deresinden gelen bu sular havuzu dolduruyordu.

"Atını da al ve gidip iç biraz," dedi Çukurdirek. Gaylen hemen Yalaz'ı çekip götürdü ve at başını suya sokup içerken, o da denizkızını incelemeyi sürdürdü. Çok küçüktü, tatlı ve yuvarlak bir yüzü vardı ve zambağı tutan elinin parmakları pek narin görünüyordu. Diğer elinde de minik taşlardan yapılmış, saçları sarmaşıktan bir bebek tutuyordu.

"Aksi yaptı o kabartmayı," dedi Çukurdirek, sarı saçlı suskun adamı göstererek. "Çok uzun zaman önce kayaya oydu. Gördüğün denizkızı Ardis'tir."

aylen uzun süre denizkızını izleyip durdu. Kabartmada gör-

düğü ama yine de göremediği, hem de çok çok önemli olan hayranlık verici bir şey varmış gibi geliyordu ona. Havuzdan su içmek için eğildi, sonra doğruldu, tekrar baktı, ama saklı olan şey her neyse bir türlü göremiyordu. Bakışlarını çevirdiğinde Rende'nin mangaldaki kömürleri koca koca körüklerle alevlendirdiğini, Çukurdirek'in de elindeki mengeneyle kaldırdığı bir demir çubuğu ateşe tuttuğunu gördü. Demir artık akkor haline gelince Çukurdirek onu indirip örsün üzerine koydu, çekiçle vurmaya başladı. ÇANK, çonk, çon, çin, ÇANK, çonk, çon, çin... çekiç üstünde dans ederken sıcak demir de düzleşiyordu. Sonra tekrar ateşe tutulan, yeniden çekiçle dövülen demir çubuk isteksizce bir yılan gibi kıvrılmaya başlamıştı. Aynı işlem sürekli tekrarlanıyordu, ısı, çekiç, ısı, çekiç, derken derken ortaya mükemmel bir at nalı çıktı. Ardından, hşşşşşş! Çukurdirek at nalını kurnanın içine atmıştı. Hemen diğerlerine dönüp seslendi: "Yemek zamanı." Cücelerin üçü birden Gaylen'e diktiler gözlerini. O da hemen kralın elmalarından son kalan üç tanesini heybesinden çıkarıp onlara dağıttı.

"Önce çorba," dedi Çukurdirek. "Çocuğa da getirin." Aksi gidip kemerli kapılardan birinden çıktı ve dönüşte kaynayan bir tencere ile dört taştan kase getirdi. Hep beraber masalardan birine oturdular ve taze köklerden yapılmış tuhaf, tuzlu ama pek lezzetli bir çorba içtiler. Ar-

dından üç cüce elmalarını yedi, yavaş yavaş, keyfini çıkara çıkara sapını da çekirdeğini de hepsini yediler.

Daha sonra Çukurdirek odanın etrafında dolaşıp meşalelerden çoğunu söndürdü ve kemerli kapılardan bir diğerinden geçerek gözden kayboldu. Döndüğünde elinde bir tür flüt vardı. Artık loşlaşmış, gölgeli odanın öbür tarafındaki bir banka oturup flütü çalmaya başladı. Flütün çok güzel, tok bir sesi vardı ve ezgi de çok ağırdı. Biraz sonra Rende kalktı ve ağır ağır sallanıp dönerek, yüzünde ciddi bir ifadeyle dans etmeye başladı. Aksi bir pipo ve tütün çıkarıp loşluğun içinde huzurla piposunu tüttürmeye koyuldu.

Gaylen gözlerini dört açmış bakıyordu. Duvardaki kabartmalar titrek ışıkta birbirine karışıyor, hareket ediyordu. Ulu bir ağacın sallanan yaprakları arasından orman cininin ona baktığını, taştan Ardis'in havuzun oradan mutlulukla göz kırptığını ve pullarının ışıldadığını gördü. Manzaralara bakmayı sürdürdü ve bir süre sonra dayanamayıp sordu:

"Neden kabartmalarda hiç insan yok?" diye fısıldadı halen masada piposunu tüttürmekte olan Aksi'ye.

Cüce alçak ve hülyalı bir sesle cevap verdi: "O sular Ardis'e ait, ağaçlar orman cinine, gökyüzü rüzgâra. Dağlar da bize ait."

"Peki insanlara ait olan neresi var?"

Cücenin sakin yüzünün çevresinde kıvrım kıvrım dumanlar savrulurken, "Hiçbir yer," diye cevap verdi.

Gaylen bunu düşünmeye çalıştı, ama nedense başı dönüyor ve kendini çok tuhaf hissediyordu. Aksi'nin piposundan çıkan dumanlar, bir tütsü gibi başının içine doluyordu sanki. Flütten çıkan kalın ve sakinleştirici ses, Rende'nin ağır ağır sallanan, kasvetli görüntüsü ve duvarlardaki gölgeli, hareket eden resimlerin hepsi birbirine karışıyor ve tek bir ses ve gölge girdabı haline geliyordu. Gözlerinin önünde yavaşça dönmeye, karanlığın içine çekilip çekilip yeniden belirmeye başladılar. Başı masaya düştü ve uyuyakaldı.

Gaylen zaman zaman uyanır gibi oluyor, ama yeniden uykuya dalıyordu. Havuza damlayan suyun sesinin ritmine uyarak düşler görüyor ve kimi zaman çekicin örse vurduğunu duyar gibi oluyordu, ama tüm bunlar nemli ormanlara, uzaklarda giden atların nal seslerine dair hayallerle karışıyor ve bütün hepsi de çok uzak bir kıyıda ağlayan bir denizkızının hıçkırıkları haline geliyordu.

En sonunda tamamen uyandığında kendini tazelenmiş ve mutlu hissetti. Oda yeni meşalelerle iyice aydınlatılmıştı, ama içeride Yalaz dışında kimse yoktu. O da taşa oyulmuş havuzun yanı başında birinin ona getirmiş olduğu kuru otları yiyordu. Gaylen hemen atının yanına koşup boynuna sarıldı. Eğilip hayvanın sakat ayağını in-

celedi. Gayet sağlıklı ve kuvvetli görünüyordu, hem artık yepyeni parlak bir nalı da vardı. Artık gitme zamanı gelmişti.

Gaylen çevresine bakındı ve cücelerin nereye gittiğini anlamaya çalıştı. Sonra onlarla vedalaşmak için beklemesinin gerekmediğini düşündü. Onlar elmalarını almıştı ve Yalaz da nalını almıştı. Atının yularını topladı ve tünele doğru ilerledi. Sonra taştan denizkızına son bir kez bakmak için başını çevirdi. Aniden daha önce gözünden kaçan şeyin ne olduğunu fark etti. Denizkızının kıvrılmış gövdesinin arkasında daha büyük başka bir şekil vardı ve denizkızı da zaten bir kolunu ve kocaman kuyruğunu buna dolamış asılı gibi duruyordu. Diğer şekil Gaylen'e çok tanıdık gelmişti. Tıpkı Gaylen'in giysisinin altında asılı duran şeye benziyordu: taştan bir gri anahtar. Ayrıca anahtarın ortasında bir yerde bir delik vardı, ilk defa gördüğü bu delik tıpkı bir düdüğün deliğine benziyordu. Denizkızının yukarısında, bir ağacın karma karışık dalları arasında zar zor görünen bir karga ailesi de vardı. Hayran hayran kabartmaya bakarken önceki gün sabahleyin arkasından gelen o ses geldi aklına: "Düdükler ve anahtarlar! Düdükler ve anahtarlar! Güle güle!"

Yalaz'ın sırtında tüneli geçen Gaylen, pırıl pırıl bir sabahta dışarı çıktı. Yeraltının karanlığından sonra gözleri ilk başta biraz acıdı, ama bunun farkına bile varamayacak kadar heyecanlıydı. Demek ki şu an göğsünün üzerinde Baldıran'ın ısrarla Çukurdirek'ten yenisini istediği düdük duruyordu, yüzyıllardır kayıp olan düdük. Ozanın atalarının eline nasıl geçtiğini bilmek mümkün değildi. Boynundaki şeyi çıkartıp baktı. Evet, gerçekten de ortalarda bir yerde bir delik varmış gibi duruyordu, ama yüzyıllar boyunca toz ve pislik onu kapatmıştı.

Gaylen biraz sonra Yalaz'ın sırtından indi ve bir çalıdan uzun, sivri bir diken kopardı. Bir taşın üzerine oturup anahtarın tepesini oymaya girişti. Artık taşlaşmış olan pislik önce biraz gevşedi. Çıkan parçaları silkeleyip hevesle oymaya ve temizlemeye devam etti. Bir süre sonra delik temizlenmişti ve Gaylen hayranlık içinde hazine-

sine bakıyordu. Ozan bunun hiçbir kapıyı açmadığını söylemişti, ama bir şekilde açıyor olmalıydı. Belki de üflendiği zaman sihirli bir şey oluyordu. Düdüğü dudaklarına götürüp deliğe üfledi, ama hiçbir şey duymadı... sadece kendi nefesinin diğer uçtan pufff diye çıktığını işitti. Çevresine bakındı, ama kayalık manzarada hiçbir değişiklik olmamıştı. Ne yeşil bir duman çıkmış, ne de kayalar yarılıp eski bir mağaranın kapısını açmıştı. Gene de, eğer Baldıran o kadar ısrarla bunu arıyorsa ve Ardis de kaybettiği için ağlıyorsa, demek ki çok değerli bir şeydi. En iyisi son iki kasabanın anketini bir an önce bitirmek ve ardından Ardis'i bulup düdüğü ona iade etmekti. Eyere oturdu ve Yalaz'ı ağır ağır sürmeye başladı, zihninden orman cini, cüceler ve henüz nerede olduğunu bilmediği denizkızı geçip duruyordu.

İlerlemekte olduğu arazi gittikçe düzleşiyordu. Tepelerin eteklerindeki taşların yerini giderek otlar ve ağaçlar alıyordu. Gaylen dallarda yuva yapmış kuşların ötüşlerini duydu ve bir ara hızla önünden geçen ürkmüş bir tavşan gördü. Çalılıklarla örtülü bir tümseğin çevresini dolandıktan sonra, Gaylen aniden atının yularını çekmek zorunda kaldı. Bir koyun sürüsü yolu doldurmuş, tepeye doğru ağır ağır tırmanırken hep bir ağızdan meliyorlardı. Yaklaşık olarak Gaylen'in yaşlarında bir çocuk da onların yanında yavaşça yürüyordu. Gaylen'i gördüğünde durdu

ve ona dik dik bakmaya başladı.

"Hey sen," dedi Gaylen, "bugün günlerden ne?"

"İşe bak sen," dedi çocuk sanki düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak. "Sabah sabah ne zor bilmece? Ama cevabı biliyorum. Bugün dünden sonraki ve yarından önceki gün." Kötü kötü sırıttı.

"Hayır bugün haftanın hangi günü, demek istemiştim," dedi Gaylen hafifçe kaşlarını çatarak.

"Ama bugün hangi günü değil ki," dedi çocuk pek şaşırmış gibi kaşlarını kaldırarak. "Böyle güneşli bir günde öyle acayip şeyler söylemezdim yerinde olsam."

"Bana bak," dedi Gaylen. "Söylemeye çalıştığım şey bugünün pazar mı yoksa pazartesi mi olduğuydu."

"Neden daha önce söylemedin?" dedi çocuk. "Hemen cevap verirdim sana. Bugün günlerden salı."

Salı mı! Gaylen bir an öfkesini unuttu. Demek ki Çukurdirek'ın mağarasında üç gün üç gece uyumuştu. Baldıran onu çoktan geçmiş olmalıydı. "Baksana," dedi çocuğa endişeyle. "Buralarda at sırtında yabancılar gördün mü?"

"Evet gördüm," dedi çocuk. "Sen."

Gaylen güçlükle öfkesini bastırıp bir daha denedi. "Kocaman gri bir at binen bir adam gördün mü? Bir de pelerini olmalı."

Çocuk başını kaşıdı. "Hayır," dedi sonunda. "Böyle

bir şey görsem hatırlardım. İnsan her gün pelerinli at görmüyor."

"Beni iyi dinle!" diye bağırdı Gaylen. "Ben kralın habercisiyim ve onun emriyle buradayım!"

"Aynı zamanda kralın atına biniyorsun," dedi çocuk yine gözlerini kısarak. "Kim olduğunu ve ne yaptığını gayet iyi biliyorum. Benim en nefis bulduğum yiyeceğin kuzu eti olduğunu yazabilirsin. On üç yaşındayım ve buraya yakın bir yerde yaşıyorum. Adım Decry ve bir gün başbakan olacağım." Başını geriye atarak gürültüyle güldü. "Savaş bittiğinde halen kral olmaya devam ederse bunu krala söyle."

"Ne savaşı?" dedi Gaylen hemen. "Savaş hakkında ne biliyorsun?"

"Babam ve arkadaşları çarpışmaya gittiler," diye cevap verdi çocuk. "Düşmanları da gittiler. Biz Püreciyiz. Onlar da Kızartmacı."

Gaylen defterini çıkarıp kaydederken, çocuk da onu izliyordu. Sonra Gaylen sordu: "Üçüncü kasabaya gitmem ne kadar sürer?"

"Çok uzun sürer," dedi çocuk.

"Çok mu uzun sürer?" dedi Gaylen, cesareti kırılmış bir halde.

"Tabii ki uzun sürecek!" dedi çocuk neşeyle. "Hareket etmiyorsun ki!"

Gaylen öfkeyle bağırarak Yalaz'ı mahmuzladı. At bir anda ileri fırladı, son kalan birkaç koyunun da üzerinden atlayarak dört nala gitmeye başladı. Gaylen arkasına baktığında çoban çocuğun kendisine sırıttığını gördü. Yanakları al al olmuş bir halde hemen önüne döndü ve Yalaz'ı daha da hızlandırdı, ta ki bir saat kadar sonra üçüncü kasabanın çatıları uzakta parıldayana kadar.

Gaylen üçüncü kasabaya ulaştığında surlarla çevrili kentin kapısının sımsıkı kapanmış olduğunu gördü. Atının eyerinden inip yumrukları acıyıncaya kadar çaldı kapıyı. En sonunda kapının yukarısındaki burçlarda bir baş göründü. Başında örtü olan bir kadındı bu.

"Püreci misin, yoksa Kızartmacı mı?" diye bağırdı aşağıya öfkeyle.

"Hiçbiri değilim," diye cevap verdi Gaylen. "Ben kralın habercisiyim ve burada kralın emriyle bulunuyorum."

"Bu o!" diye bağırdı kadın ve bir anda burçlarda bir sürü başka baş daha göründü ve kadınlar hep bir ağızdan bağırmaya başladılar: "Evet, bu o!" "Savaş kışkırtıcı!" "Kocalarımızın katili!" "Yiyecek hırsızı!" "Erkeklerimizin gitmesinin tek suçlusu sensin!" "Saldırın ona! Saldırın!" Sonra onu bir anda domates ve lahana yağmuruna tuttular. Attıkları sebzelerin hepsi de çarpınca acıtan cinstendi.

Gaylen derhal Yalaz'ın sırtına atladı ve kadınların çığlıklarını duymaz oluncaya kadar atını dört nala sürerek kasabanın surlarından uzaklaştı. Öfkeden deliye dönmüştü. Önce o çoban çocuk, şimdi de kadınlar ve attıkları sebzeler! Bir soğanın çarptığı yanağı şişmeye başlamıştı. "Gidip bir daha da dönmeyeceğim!" diye bağırdı Yalaz'a. "İnsanlara dayanmak kesinlikle mümkün değil! Yalanlardan başka bir şeyi dinlemiyorlar ve sürekli birbirleriyle kavga ediyorlar, bu kadarı yeter artık!"

Atını tepelere çevirdi ve kısa süre içinde, sarp bir tepede çimenlerin üzerinde gitmeye başladı. Ağaçları, kayaları ve oyukları geçerek yükselmeye devam etti. En sonunda Yalaz yorgunluktan bitap düştü ve tertemiz küçük

bir dereye geldiklerinde daha ileri gitmeyi reddetti. Gaylen eyerden atladı ve su içen atını yalnız bırakarak gidip düz bir taşın üzerine oturdu ve uzaklarda bir harita gibi görünen topraklara öfkeyle baktı.

"Katlanmak mümkün değil!" Yüreğindeki gurur adeta bir yara gibi ağrıyordu. "Neden bana haber gönderip eve çağırmıyorlar?" diye düşündü. "İşlerin ne kadar kötüye gittiğini bilmiyorlar mı?" Başbakanı düşününce acısı daha da derinleşti. "Burada tek başıma olduğumu biliyor, ama yine de şatoda duvarların arasında güven içinde oturarak o saçma sapan sözlüğünü yazıyor. Herhalde beni çoktan unutmuştur." Zihninde bir görüntü canlandı: Başbakan sarayın bahçesinde genç bir kız gibi neşe içinde elinde sepetle dolaşıyor, kendi kendine şarkılar söylüyor ve çiçek topluyordu. Zihnindeki bu görüntüye, hüzünlü ve acı bir tatmin duygusuyla baktı bir süre. Ardından ayağa kalkıp dudaklarını büzerek, "Düdüğü denizkızına geri götüreceğim," dedi. Sonra da kararlılıkla ekledi: "Sonra gidip cücelerle veya orman ciniyle birlikte yaşayacağım. Onlar asla tartışmıyor ve kavga etmiyorlar, üstelik onlar da insanları tıpkı benim gibi umursamıyorlar. Batsın şu anket! Baldıran da canı ne istiyorsa yapabilir. Neden onu ben durdurayım ki?"

Başını çevirip aşağıdaki manzaraya arkasını döndü ve su içmek için dereye gitti. Suya yaklaştığında tombul bir

alabalıkla burun buruna geldi ve becerisine kendisi de şaşırarak bir hamlede onu yakalayıp otların arasına attı. Daha sonra küçük bir ateş yakıp balığı pişirdi ve iştahla yedi. Ardından derenin suyundan içip biraz kestirmek için güneşin altına uzandı. Halinden son derece memnundu.

Gaylen ikindi vakti uyandığında etrafta öyle tuhaf bir sessizlik vardı ki, bir an derenin artık akmadığını düşündü ve yerinde sıçrayıp baktı. Hayır, dere her zamanki gibi çakılların üstünden coşkuyla akıyordu ve başka bir tembel balık aşağıya doğru geliyordu. Parmaklarıyla bir tuzak kurup bu balığı da kolayca yakaladı. Ama balığı kıyıya attığında, çır-

pınması öyle büyük gürültü çıkardı ki korku içinde balığı tuttuğu gibi tekrar dereye attı. "Belki de bir fırtına yaklaşıyordur," dedi kendi kendine. "Fırtınadan hemen önce böyle sessiz olur." Ama gökyüzü masmaviydi, sadece birkaç bulut vardı ve onlar da hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu. "Gene de bir fırtına çıkacakmış ya da bir şeyler olacakmış gibi bir haller var," dedi otların arasında dolanan Yalaz'a. "Akşam olmadan kendimize sığınacak bir yer bulsak iyi olacak galiba." Sonra da huzursuz bir şekilde masmavi gökyüzüne çevirdi gözlerini.

Tekrar başını belaya sokmak için hiçbir sebep yokmuş gibi görünüyordu. Onun yerine Yalaz'ın başını yukarıya çevirip yoluna devam etti. Uzun bir süre tırmandılar ve en sonunda bir dağ sırtının en yüksek yerine geldiler. Burası da en az aşağısı kadar tuhaf bir biçimde sessizdi ve çevredeki birkaç huş ağacı Çukurdirek'in mağarasındaki kabartma ağaçlardan bile daha cansız görünüyorlardı. Gaylen bulunduğu yerden krallığa baktı, artık batmaya yüz tutan güneşin altında gölgeler uzamıştı. Bulunduğu yükseklikten her şey sakin ve huzurlu görünüyordu. "Ama hiç de öyle değil," dedi Yalaz'a. "Tabii orman cininin meşesi ile cücelerin madenleri haricinde." Dönüp sırtın öbür tarafından baktı, ama o tarafta sis her yanı kaplamıştı ve bir şey görmek mümkün değildi. Ondan sonra dağ zirvesinde çevresine baktı ve elinde olmadan ürperdi.

Ayağının altındaki taşlı zemin acayip bir çukurun başında gibiydi, tıpkı devasa, çok yaşlı bir kuşun kanat çırpması ve tünemesi sonucu düzleşmiş pek derin olmayan çok büyük bir yuvaya benziyordu bu çukur. Ama yaprağı kıpırdamayan huş ağaçlarının çevresinde hiç sığınacak yer yoktu. Başının üstündeki engin gökyüzü ve dört bir yanında aşağı doğru inen sarp yamaçlar. Bu kez de kendini kocaman ve daracık bir duvarın tepesine tünemiş gibi hissetti ve içinde güçlü bir tutunma ihtiyacı duydu.

Gidip bir ağaç kütüğüne sırtını vererek oturdu ve daha önceki öfkesini hatırlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı, ama kaşlarını çatamıyor, yüreğindeki o sızıyı hissedemiyordu. Onların yerinde sadece müthiş bir yalnızlık ve uzaklık vardı. "Dünyanın neresine aidim ben?" diye düşündü. Yükseklerden tek başına bir kuş geçiyordu ve Gaylen kuş gözden kaybolunca dek onu izledi. Sessizlik artık içinde telaş uyandırmaya başlamıştı. Kalp atışlarını rahatça duyabiliyordu.

Birkaç dakika sonra bir şey duyar gibi oldu, belli belirsiz ama devamlı bir hışırtıydı bu. Hemen kulak kabarttı. Ses çok uzaklardaydı ama giderek havadan ona doğru yaklaştığı çok açıktı, hem de korkutucu bir hızla dosdoğru üzerine geliyordu, tıpkı rüyanızda düştüğünüzde toprağın size yaklaşmasında olduğu gibi. Yaklaştıkça yaklaştı ve hışırtı da yükseldikçe yükseldi. Gaylen neredeyse dün-

yayı sarsacak kadar büyük kanatların düzenli bir şekilde yükselip alçaldığını duyuyordu adeta. Ağaçların dalları titremeye başladı. Ama hâlâ akşam çökerken mora çalan ufuk dışında görülebilecek hiçbir şey yoktu. Gaylen sırtını ağacın gövdesine iyice yapıştırdı ve gözlerini sımsıkı kapayarak beklemeye koyuldu. Gürültü giderek arttı, amansız bir hal aldı ve sonra korkunç bir ulumayla gökyüzünden aşağı saldırıp etrafını sardı. Saçları savruluyor ve sırtını dayadığı ağaç hızla sarsılıyordu. Sonra, artık daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde uluma kesildi, hışırtı da yerini hafif bir mırıltıya bıraktı.

Gaylen çekine çekine gözlerini açtı, çünkü saçları hâlâ biraz savruluyordu ve yaprakların hışırtısı duyuluyordu. Hiçbir şey göremedi. Ama gene de orada, hemen önündeki taşlı düzlükte dolanıp duran bir şey olduğundan emindi. Ne olduğunu bilemiyordu, çünkü tek yaptığı önündeki boşluğa bakmaktan ibaretti.

"Kimsin sen?" diye bağırdı, kalbi deli gibi çarparken.

"Biz kim miyiz?" dedi bir sürü ses, koro halinde. "Biz rüzgârız, çocuk! Biz esinti ve yeliz, geçip gideriz, geçip gideriz istediğimiz zaman. Kimi zaman güçlü eseriz biz..." Sesler bir ulumaya dönüştü ve ağaçlar çatırdarken, kopan yapraklar da hortuma kapılıp havaya yükseldi. "Kimi zaman da hafifçe esinti oluruz." Sesler belli belirsiz duyulan bir şarkıya dönüştü. Yükselmiş yapraklar bir an hava-

da asılı kaldıktan sonra döne döne aşağıya düşüp Gaylen'in ayaklarının dibine kondular. "Esip gider dağlar arasında yarışırız," dedi rüzgârın içindeki sesler. "Ağaçları sildik süpürdük, gölde fırtınalar kopardık. Ama o hâlâ ağlıyor, zavallı çocuk; silip götürdük onun gözyaşlarını da. Aşağıda aptal insanların aptal şapkalarını uçurduk. Gene kavga ediyorlar, ama bu kez uzun sürmeyecek, çünkü dereler kuruyor. Bir süre sonra aşağıda tozdan başka bir şey kalmayacak, tıpkı eski günlerde olduğu gibi."

"Dereler mi kuruyor?" dedi Gaylen şaşkınlıkla. "İyi ama nasıl?"

"O yapıyor," dedi sesler içlerini çekerek ve Gaylen'in ayaklarının dibindeki yaprakları hafifçe havalandırarak. "Göle bunu o yapıyor, tüm suların geldiği yere. Bizden yağmurları uzak tutmamızı istedi. Yağmurları uzak tutmak ha! Ne çok güldük ona. Bizim için fark etmez, çünkü hava daima bize ait olacak. Burada yuvamızda minik minik esintiler doğuracağız..." Sesler bir şey söylemeden sadece üflediler ve otlar bir yana doğru yattı. "Sonra da, canımız isterse, gene eseriz..." Sesler tekrar yükseldi ve Gaylen kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Saçları bir kamçı gibi yanaklarını döverken ve huş ağaçları inleyip çatırdarken başını öbür yana çevirmek zorunda kaldı. "Eseriz biz," diye uludu sesler, "sonra geçer gideriz!"

"Bekleyin! Bekleyin!" diye bağırdı Gaylen aniden. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken ayağa kalkmaya çalıştı. "Beni de yanınıza alın! Sizinle birlikte sonsuza dek dağların çevresinde dönüp durmak istiyorum!"

Sesler ince bir çığlığa dönüştü ve bir kahkaha koptardı. "Sen mi? Sen mi? Sen bir insansın sadece! Ait olduğun yerde kal. Sen bizim için hiçbir şey değilsin. Biz çok güzeliz, hayranlık vericiyiz! Biz rüzgârız!" Sesler yükselip kulak tırmalayan bir çığlığa dönüştü; havanın aniden sert bir şekilde çarpmasıyla, Gaylen sırtüstü düşerken rüzgâr çoktan dağların tepelerine ulaşmıştı.

Gaylen başı dönerek zar zor ayağa kalktı, rüzgârın sesi çok

uzaklarda duyulup sonra tamamen kaybolurken. Uzun süre onların arkasından hüzünlü hüzünlü baktı. Ardından Yalaz'ı hatırladı ve etrafına bakındı. At hiçbir yerde görünmüyordu. Hemen dar sırtta bir o yana bir bu yana koşarak seslendi, ama cevap olarak bir kişneme ya da onu karşılamaya gelen hafif nal sesleri duyamadı. Güneş sol tarafındaki sıradağların arkasında hızla kayboluyordu ve Gaylen iyiden iyiye telaşa kapılmıştı. "Zavallı atım... herhalde rüzgâr gelince çok korktu," dedi kendi kendine. "Belki de tekrar dereye gitmiştir." Batan güneşin pembeliği yavaş yavaş kaybolurken dik yamaçtan aşağı inmeye başladı ve düşe kalka süren uzun bir yolculuktan sonra, Yalaz'la birlikte öğleden sonra dinlendikleri yere soluk soluğa ulaşmayı başardı. Gerçekten de atı orada gölgeler arasında sakin sakin otluyordu. Gaylen müthiş bir rahatlamayla ona koşup sarıldı ve Yalaz da burnunu yavaşça omzuna sürttü. Yalaz'ın ılık ve ıslak nefesi tıpkı eski bir dostun gülümseyişi gibi güven vericiydi.

Gaylen yorgunluktan bitap düşmüş halde dereden su içmek için eğildiğinde burnu başka bir alabalığın kaygan sırtına değdi. Gene mi alabalık? Aa, daha bir sürü vardı. Hızla geri çekilip loş ışığın altında suya baktı. Suyun aktığı yöne doğru giden balıklarla doluydu dere, yeni çıkan Ay'ın gümüşi ışığında pulları ışıldıyordu. Gaylen derenin de giderek sığlaştığını, öğlenki haline göre daha küçük

olduğunu fark etti. Demek ki rüzgâr doğru söylüyordu. Baldıran bir şekilde suyu kaynağından kesmeyi başarmıştı, ondan başka kim olabilirdi ki bunu yapan... O yüzden bu küçük dere de kısa süre sonra bomboş çamurlu bir dere yatağından ibaret kalacaktı. Herhalde yukarılar çoktan kurumuştu ve zavallı balıklar da daha derin sular bulabilmek için çaresizce aşağıya doğru yüzüyorlardı. Gaylen kımıldanan kalabalık içinden üç tane seçip akşam yemeği için otların üzerine koydu. "Nasıl olsa birazdan hepsi ölecek," dedi kendi kendine, boğazında düğümlenen acıma hissini umursamamaya çalışarak.

Krallıkta yaşayan insanların da aynı üzücü sonla karşılaşacağı geldi aklına aniden. Ayağa kalkıp ay ışığında aşağıdaki manzaraya baktı. Çok uzaklarda, vadinin ortasında ayrı ayrı ateşlerden oluşan bir halka görebiliyor ve bağırışlarla şarkıları belli belirsiz duyabiliyordu. Sol tarafta, alçak bir tepenin yamacında parlak ateşlerden oluşan başka bir halka vardı. "Gerçekten de savaşmaya başlamışlar," dedi kendi kendine. "Ve hepsi de sözlükteki bir kelime yüzünden, aptal şeyler!"

Kendisi de bir ateş yaktı ve aşağıdaki manzaraya arkasını dönerek balıklarını pişirip yedi. "Bu dünyada nereye aidim?" diye düşündü yine. "Şu aşağıya ait olmadığım kesin," dedi bu kez yüksek sesle. "Baldıran canı ne istiyorsa yapsın." Sonra ekledi: "Benim için fark etmez."

aylen akşam yemeğini bitirdikten sonra ateşi söndürdü ve bir süre durup düşündü. Neden bekleyeyim ki, diye sordu kendi kendine; neden bekleyip de bu ay ışığını harcayayım, Ardis'i ve gölü aramak varken? Tek yapması gereken dereyi yukarı doğru izlemekti ve çok geçmeden her ikisini de bulacağı kesindi, çünkü rüzgâr tüm suların oradan geldiğini söylemişti. Hem zaten karanlıkta oturmak yerine hareket halinde olmak daha iyiydi.

"Yalnız olduğumdan değil tabii ki," dedi Yalaz'a, biraz sonra ilerlemeye başladıklarında. "Ne de olsa bundan sonra tek başıma yaşayacağım. Kesin kararımı verdim. Uyuyacak kadar yorulmadım, hepsi bu." Ama bir-iki saat daha yokuş yukarı gittikten sonra ikisi de devam edemeyecek kadar yoruldular. Ay da bulutların arkasına çekilmiş, ışığını kenarlardan verebiliyordu ancak. Gece iyice karanlık olmuştu ve artık derede o kadar az su kalmış-

tı ki, su sesini dinleyerek yollarını bulamaz hale gelmişlerdi. "Bulduğumuz ilk uygun yerde duracağız," diye söz verdi Gaylen, bunun üzerine Yalaz da kulaklarını oynatarak sevincini belli etti. Çok geçmeden, pek derin olmayan kuru bir mağara buldular ve kısa süre içinde ikisi de derin bir uykuya daldı.

Gaylen gecenin bir yarısı aniden uyanıp doğruldu, karanlığa dikili gözleri dört açılmıştı. Az önce duyduğu ses bir rüyanın parçası olamayacak kadar gerçekti çünkü! Rüzgâr geri gelmiş ağaç tepelerinde dolanıyordu ve Ay karanlık gökyüzünde bir madalyon gibi asılı durmak üzere yeniden meydana çıkmıştı. Gaylen başını kaldırıp etrafı dinlemeye başladı. Ses gene duyuldu, bir şey dere kıyısında otlara basarak ilerliyordu. Birkaç dakika sonra at sırtında iki adamın gölgesi göründü, yavaş yavaş gidiyor ve öyle gürültülü, gündüze özgü bir sesle konuşuyorlardı ki, gecenin sessiz mağrurluğu içinde kaba ve saygısızca geliyordu sesleri.

"Dağların biraz daha güneyinden gelmeliydik. Bizi yoldan kilometrelerce uzağa getirdin!"

"Şikâyet etmeyi bırak Kasmet. Nasıl olsa gün ışıyıncaya kadar fazla bir iş yapamayız ve biz de o zamana kadar varırız zaten."

Sonra bir sessizlik oldu. Ardından gene konuşmalar başladı: "Bana bak, Ukte. Şu Baldıran denen herifin verdiği sözü tutacağından emin misin? Çok saçma çünkü,

gölün suyunu tutmak yani. Barajı ne kadar güçlü yaparsak yapalım uzun dayanmayacaktır."

"Bunu o da biliyor. Ama insanları korkutmak için birkaç gün dayansa yeter diyor. Nasıl olsa şu anda savaş halindeler ve fena halde sıkışmış durumdalar. Dediğine bakılırsa, Baldıran onları krala karşı kışkırtmış ve suyun da tek sahibi olduğunda onlara söyleyeceği şeyi yapacaklarmış. 'Kralı ve etrafındakileri öldürün, beni kral yapın,' diyecekmiş onlara. Beni de general yapacak."

Diğer adam alaycı bir kahkaha attı. Sonra gene sessizlik oldu, ardından, "Belki de işe yarar, ama gene de bana tam çatlaklara göre bir iş gibi geliyor," dedi.

"O zaten çatlağın teki," dedi birinci adam. "Denizkızlarından filan bahsediyor. Ama aynı zamanda zeki bir adam, Kasmet. Burası da zengin bir krallık. En iyisi elimizi çabuk tutalım da diğerleri biz varmadan işi bitirmesinler, yoksa fikrini değiştirebilir ve beni general yapmaktan vazgeçebilir." Başka konuşma olmadı. İki adam atlarını mahmuzlayarak tepenin yamacında hızla sürdüler ve karanlıkta kayboldular.

Gaylen oyuğun içinde çömelmiş bir halde onların nal seslerinin bitmesini bekledi. Kafasındaki düşünceler kendi içlerinde bir savaşa başlamışlardı:

Baldıran kralı ve etrafındakileri öldürmek istiyor!
Ne olmuş? Senin için fark etmez.

İyi ama anlamıyor musun? Bu demek oluyor ki başbakan da öldürülecek.

Evet, yaşlı aptal. Her şeyi o başlattı, şu dayanıklı kızarmış balıklarıyla. Kurtulmuş olursun.

Ama aslında o başlatmadı. En azından isteyerek başlatmadı. Üstelik o benim babam.

O senin baban değil.

Ama bana hiçbir gün bir babadan farklı davranmadı. Ayrıca onun öldürülmesini kesinlikle istemiyorum.

Neden olmasın? Nasıl olsa şatoya bir daha geri dönmeyeceksin. Onlardan hiçbirini tekrar görmek istemiyorsun. Sen söylemiştin bunları. Şimdi bu işe karışırsan, bir daha asla kurtulamazsın. Buna izin vermezler.

Ama onu kurtarmaya çalışmam gerek. Anlamıyor musun? Onun ölmesine müsaade edemem. Üstelik Medley de var. Bayan Kops da var. Ayrıca...

Amaan, Tanrı aşkına! Bırak bunları artık. Yardım etmeye çalıştığında sana domates attılar. Açıklamaya çalıştığında kimse seni dinlemedi. Buna rağmen hâlâ tüm o kavga gürültünün ortasına geri dönmek istiyorsun.

Sonra tekrar buraya geleceğim. Onlara veda edip geri geleceğim, ağaçlara, kayalara ve huzura döneceğim.

Asla yapamayacaksın. Çok salaksın. Kocaman bir bebeksin sen. O öfkeye ve kararlılığa ne oldu ha?

Bilmiyorum! Ama gidip elimden geleni yapmalıyım. Buna mecburum! Sebebini de bilemiyorum.

Gaylen ayağa fırlayıp Yalaz'ı mağaradan dışarı çıkardı. Birkaç saniye sonra, parlak ay ışığında ıslak çamurun ışıldadığı dere yatağı boyunca o iki adamın arkasından dört nala ilerliyorlardı. En sonunda, şafak sökmeden hemen önce ileride meşalelerin ışığını gördü ve yüksekten düşen suyun çıkardığı gürültüye rağmen, insanlar tarafından yuvarlanan kayaların ve zavallı ağaçları kesen baltaların sesini duydu. Tüm bunların yanı sıra, yaklaştıkça artan ve tüm duyularını uyaran bir şeyler vardı: sazların ve yosunların ıslak, temiz kokusu; nilüfer çiçeklerinin çamurlar içinde saldığı hoş rayihalar, geceyi serin ve karanlık suların üzerinde dolanarak geçirmiş esintinin nemli tazeliği. En sonunda, boynuna asılı düdükle birlikte göle ulaşmayı başarmıştı.

Gaylen ses çıkarmamaya çalışarak Yalaz'ın sırtından indi ve atını

çamurlu dere yatağının yanı başındaki bir dala bağladı. Ardından kayaların ve ağaç gövdelerinin arkasına saklanarak, cesaret edebildiği kadar yaklaştı ve baktı. Şafağın zayıf ışığı tüm manzarayı açıkça görmesine yetiyordu. Önünde, tepeler arasındaki çukurda bir göl vardı. Sağ tarafında dağların tepesine doğru uzanan ağaçlık ve çayırlardan oluşan geniş bir kuşak vardı, gölün çevresinde. Sol tarafında, dağ yamacının bir vadiye doğru indiği yerde gölün çevresindeki çayırlık alan iyice daralıyordu ve burada V şeklinde bir boşluk oluşmuştu. Tıpkı bir bardağın kenarındaki kırık gibi.

Bu V şeklindeki boşluğun aşağısında, bir sürü dere yatağının dört yana yayılıp kayalar arasında kaybolduğu görünüyordu. Gaylen'in çıkmakta olduğu yatak gibi birkaç tanesi kenarlara doğru akıyordu ve diğerleri de aşağıdaki krallığa doğru kıvrıla kıvrıla iniyordu. Demek ki yüzyıllardır suyun döküldüğü göl burasıydı; sular dökülüyor ve her damlası aşağıdaki ağaçlara, otlara, hayvanlara ve insanlara hayat veriyordu.

Ama şimdi, gölgeleri meşalelerin ışığında kocaman ve korkutucu görünen bir sürü adam suyun önüne bir baraj inşa ediyordu. V şeklindeki boşluğa bir sürü devasa kütük koymuşlar ve boşlukları da taşlar, dallar ve çamurla kapatmaya çalışıyorlardı. Zaman zaman su bir yerlerden hızla fışkırıyordu ve adamlar bağırıp çağırarak, lanet oku-

yarak zayıf noktaya saldırıyor ve orayı daha fazla çamur ve dalla kapatıyorlardı. Onların yukarısında, barajın tepesine yakın bir yerlerde bir adam oraya buraya talimatlar vererek gidip geliyordu: Baldıran.

Gaylen on beş-yirmi metre ötedeki kayaların arkasına gizlenip izlemeye başladı. Baldıran'ın bağırışlarını ve son kalan birkaç delikten fışkıran suyun sesini duyabiliyordu. Aşağıdaki adamlardan biri seslendi: "En dipteki kayanın durumu pek iyi değil!"

"Dayanacaktır," diye bağırdı Baldıran. "Biraz daha çamur eklerseniz dayanacaktır. Yeterince uzun dayanacaktır, daha doğrusu."

Yeterince uzun! Bu sözler Gaylen'in kanını dondurdu. Suyu kesmek için yeterince uzun, insanların boğazının kuruması için, o susuzlukla Baldıran'ın emrine uyarak gidip kralı öldürmeleri için. Her şeyi değiştirmek için yeterince uzun. "Kalıcı olan hiçbir şeyiniz yok." Orman cininin sözlerini hatırladı. "Ama bu ağaç hep yerindeydi. Buna ne diyorsun yavrum?"

Hafızasında başbakanın iyilik dolu ve kibar yüzü canlandığında kalbi duracak gibi oldu. Başının üzerindeki ağaçlara bakarak iç geçirdi. "Her şey olup biterken orada durmak senin için kolay. Birini umursamak, onu düşünmek nedir bilmiyorsun. Aslında umursamak denen şeyi bile umursamıyorsun!"

Aniden, Güneş doğuda dağların arasından yükselirken öyle mutlak bir sessizlik oldu ki Gaylen hemen uzanıp manzaraya tekrar baktı. Gördükleri karşısında soluğu kesildi. Suyun akışı tamamen durmuştu. Baldıran bir an olduğu yerde donup kaldı, kulak kesildi, sonra kollarını sallayarak tepelerde yankılanan bir zafer narası attı.

"Başardım!" diye bağırdı. "İşe yaradı! Suyu kestim ve krallık benim oldu!"

Gaylen kayanın arkasına çöktü. Çok, ama çok yorulmuştu. Parmaklarıyla alnını sıvazlayarak ne yapacağını düşündü. Baraj tamamlanmış, su kesilmişti. Baldıran ile adamları hep burada kalıp barajı koruyacaklardı. Gaylen artık ki-

mi nasıl kurtarabilirdi ki? Keşke papağan gelseydi. Parmaklarını kullanarak günleri saydı. Evet, günlerden çarşambaydı. Belki de papağan onu bulurdu ve böylece bir uyarı mesajı gönderebilirdi. Belki kral ve etrafındakiler kuzeydeki dağlara kaçabilirlerdi. Eğer vakit kaldıysa tabii.

Güneş hızla yükseliyordu ve sabah göğü tamamen bulutsuzdu. Çok sıcak olacaktı, yazın habercisi olan boğucu, yakıcı günlerden biri. "Baldıran'ın işine ne kadar çok yarayacak," diye düşündü Gaylen. İnsanlar böyle bir günde hemen susayacaktır. Savaşa ara verip su bulmak için göle yönelecekler. Ondan sonra da...

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve aşağıdaki ağaçların arasına bağladığı Yalaz'ın da hiçbir şey içmemiş olduğunu hatırladı. Hiç değilse bir yaratığı susuzluktan kurtarabilirdi. Atının dere kenarında hareketsiz beklediği yere kadar görünmeden gitti ve Baldıran ile adamlarının dinlenmekte olduğu V şeklindeki boşluğun etrafından dolaşarak gölün uzaktaki kenarına, onların göremeyeceği ve duyamayacağı bir yere ulaştı. Burada, söğütlerin arasında suyun kenarına yalınayak oturdu ve Yalaz içerken o da biraz ayaklarını serinletti. Beklemekten başka çare yoktu. Papağanı beklemesi, krallıktan insanların dağı tırmanıp burayı... Baldıran'ı ve barajı bulmalarını beklemesi gerekiyordu.

Gaylen şöyle bir gerindi ve göle baktı. Göl masmavi ve ayna gibi dümdüzdü, bir kilometre kadar ileride ağaçların ve tepelerin berrak yansımalarının baş aşağı durduğu yere kadar uzanıyordu. Şurada burada ak çiçeklerle bezenmiş avuç içlerine benzeyen nilüferler görünüyordu ve aniden Gaylen'in aklına Çukurdirek'in mağarasındaki nilüfer, sonra o nilüferi tutan parmaklar, nihayet Ardis geldi. Düdük-anahtarı koynundan çıkarıp denizkızını düşünerek elinde çevirmeye başladı. Acaba şimdi neredeydi? Eğer düdüğü çalarsa gelir miydi? Belki de düdüğü ona verirse o da yardım ederdi. Kalkıp oturdu ve düdüğü avucunun içinde sıktı. Eğer düdüğü çalarsa Ardis gelebilirdi ve...

Tam o sırada uzaklardan bir kuşun çığlığı duyuldu. Papağan gelmişti! Hemen ayağa fırlayıp ağaçların altından çıktı ve beyaz beneği görmek için gökyüzüne baktı. İşte oradaydı, gölün üzerinde daireler çiziyordu. Ona seslenmek istedi, ama Baldıran'ın duymasından korktuğu için bir taşın üzerine çıkıp çılgınca kollarını sallamaya başladı. En sonunda papağan onu gördü ve geniş bir eğri çizerek alçalmaya başladı. Sonra Gaylen daha aşağıda bir yerlerden bağırışlar geldiğini duydu. Baldıran da kuşu görmüş olmalıydı, görmüş ve kimin kuşu olduğunu anlamıştı. Bağırış çağırışlar giderek yaklaştı, sonra aniden bırakılan bir kirişin ve ardından ete giren okun sesi du-

yuldu. Papağan göğsüne saplanmış bir okla bir taş gibi Gaylen'in ayaklarının dibine düştü.

Gaylen papağanın ayağından kâğıdı kapıp ağaçların arasına kaçacak zamanı zor buldu. Baldıran ile elinde yay tutan bir adamı kayaların arasından fırlayıp ölü kuşun düştüğü yere koştular. "Tam da tahmin ettiğim gibi," dedi Baldıran. "O çocuğa bir mesaj getirmiş olmalı. Demek ki çocuk buralarda bir yerde. Haydi gidip onu arayalım."

Gaylen hemen en yakınındaki söğüdün dallarına sıçradı ve çabucak tırmanarak yaprakların arasında kaybolduncaya kadar yükseldi. Ancak ondan sonra soluk soluğa durdu; kuş için duyduğu üzüntü Baldıran'a duyduğu öfkeye karışmıştı. Aşağıda adamların kendisini aradığını duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra Baldıran zafer kazanmış edasıyla bağırdı: "İşte atını bulduk! Yanımıza alıp götürelim. Atı olmadan uzağa gidemez, hem gitse de artık yapabileceği hiçbir şey yok. Bütün gün onu arayamayız... barajı korumamız gerek." Gaylen onların ayak seslerinin ve Yalaz'ın hafif nallarının takırtısının ağaçlar arasında uzaklaştığını duydu.

Bir çatala rahatça oturup başının üzerindeki dallara, yapraklara dikti gözlerini; ılık ılık akan gözyaşlarını bastırmaya çalışırken, bir yandan da dişlerini sıkıyordu. Baldıran haklıydı. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tabii

eğer Ardis... ama insanın bütün umutlarını bir denizkızına bağlaması çok aptalcaydı. "Ardis hayalden başka bir şey değil," demişti Baldıran günler önce, belki de söyledikleri doğruydu. Hepsi de, orman cini, cüceler, rüzgârdaki sesler... belki hepsi de hayalden ibaret gibi gelmeye başlamıştı şimdi düşününce. Gözlerini sert sert ovalayarak başbakanın mektubunu açtı:

Vaungaylen: Kral bugün halkla bir uzlaşmaya varmak için atıyla gidecek. Tüm dereler kuruyor, her neredeysen bunu zaten fark etmişsindir. Gözcülerden duyduğumuz kadarıyla Baldıran göle bir baraj yapıyormuş. Kral tüm bu olup bitenlerin ardında Baldıran'ın olduğuna dair insanları ikna etmek için bunun yeterli delil olduğunu düşünüyor ve insanlara bu beladan kurtulmak için bir yol önermeyi düşünüyor. Şunu belirtmekten memnunum ki, savaş henüz çok büyümedi, çünkü hiç lider yok ve savaşçılar çok dağınık durumda. Ama onlara bir an önce ulaşmalıyız, çünkü çok öfkeli ve kafaları karışmış haldeler. Ben de geliyorum tabii. Belki de gölde buluşuruz. Senin emniyette olman için dua ediyorum yavrucuğum.

Başbakan

aylen yorgun argın ağaçtan indi ve gölün kıyısında dolaşmaya başladı. Sonra boylu boyunca uzanıp kızarmış yüzünü buz gibi suya soktu. Kralın atıyla buraya, baraja gelmesinin ne faydası olacaktı ki? Baldıran'ın adamları onu yayları ve oklarıyla öldürüp, Baldıran'ı insanları kışkırtmaktan kurtarabilirlerdi. Papağan artık en önemli mesajı bile götürebilecek durumda değildi, zavallı kuş. Hatta Yalaz'ı bile kaybetmişti. İçini çekerek gözlerini kapattı. Ondan sonra, çok genç olduğundan ve saatlerdir gözlerini kapamadığı için kızgın Güneş gökyüzünde sessizce süzülürken ve kuşlar bile yuvalarından çıkmazken uykuya daldı.

Uyandığında Güneş ufka varmış, batmış ve kaybolmuştu, geceydi. Başının üstünde Ay bir baykuş gözü gibi asılı duruyordu ve gökyüzü yıldızlarla pırıl pırıldı. Söğütlerin eğilmiş dalları arasında hafif bir esinti dolaşıyordu.

Gölün öteki kıyısında Baldıran ile adamlarının barajın başını beklediği yerin kızıl ışığını görebiliyordu. Demek ki daha kimse gelmemişti. Henüz değil. Öyleyse muhakkak yarın geleceklerdi. Ayağa kalkıp gerindi ve kıyı boyunca geriye yürüyüp düz bir taşın suya uzandığı bir yere geldi. Orada gölgeli sazlar arasında oturup rüzgâr gölün yüzeyini süpürüp geçerken, ay ışığının bir parıldayıp bir titreşmesini izlemeye koyuldu. Ozanın şarkısı geldi aklına:

Suyun kıvrıldığı yerde dolaşır iki Ay,
İki beyaz Ay vardır bir çift gökyüzünde–
Bir çift inci gibi asılı durur iki Ay
Suyun kıvrıldığı gölün yanında,

Evet, gerçekten de şarkıda tarif edildiği gibiydi. İki gökyüzünden biri ters duruyordu sadece. "Aslında ters duran benim altında durduğum gökyüzü," dedi yüksek sesle, "ayrıca ben de ters duruyorum, tüm dünya da öyle. Kesinlikle durum bu olmalı, çünkü her şey çok ters gidiyor."

Orada birkaç dakika daha oturduktan sonra birinin kendisini izlediğine dair tuhaf bir duyguya kapıldı. Başını ürkekçe çevirdiğinde iki kocaman, parlak gözün kayayı çevreleyen sazların arasından kendisine baktığını gör-

dü. Gözleri fark ettiği anda hafif bir şapırtı duyuldu ve gözler kayboldu.

"Ardis!" diye fısıldadı. "Ardis, geri gel!" Kalbi gümbür gümbür atarken yeniden seslendi, bu kez daha yumuşak bir sesle: "Ardis! Düdüğünü geri getirdim sana!" Soluğunu tutarak bekledi. Biraz sonra yeni bir şapırtı oldu ve gözler tekrar ortaya çıktı, bu kez kayanın öte yanında belirmişti.

"Ardis!" Soluğunu tuttu. Rüya görmüyordu! Kesinlikle rüya görmüyordu. Titreyen ellerini giysisinden içeri sokup zincirin ucuna takılı düdüğü başından geçirerek çıkardı ve ay ışığında havaya kaldırdı. "Hey, Ardis, görüyor musun? Düdüğünü geri getirdim diyorum sana!"

İki küçük el uzanıp sazları iki yana ayırdı ve karşısına Çukurdirek'in mağarasındaki denizkızının yuvarlak ve tatlı yüzü çıktı. Yalnız bu yüz soğuk taşta gördüğünden çok çok güzeldi. Ayrıca denizkızı çok küçüktü, tıpkı Medley gibiydi; sadece bir çocuktu, upuzun kıvır kıvır saçları dar omuzlarını kapatmıştı. "Nasıl bu kadar küçük olabilir," diye düşündü Gaylen ona bakarken, hem de bu kadar yaşlıyken? Gerçekten de yüzyıllardır ağlıyor olabilir mi? Ne kadar da hüzünlü görünüyordu! Ama kendi kendine şöyle dedi: "Onun kralı kurtarmam için bana yardım etmesini sağlamalıyım. Çünkü eğer ben izin ve-

rirsem, o da tıpkı diğerleri gibi bizim dertlerimizi umursamayacaktır."

"Ardis!" dedi yüksek sesle. "Gelip bana düdüğün hikâyesini anlat, çünkü anlamadığım çok şey var. Ayrıca sonra senden bana bir iyilik yapmanı istiyorum, ancak bu şartla verebilirim düdüğünü sana."

Denizkızı önce düdüğe, sonra şüpheli şüpheli Gaylen'e baktı. Uzun bir süre bekledikten sonra nihayet minik ellerini kayanın kenarına dayayarak hafifçe zıplayıp onun yanına oturdu. Ufacık ve hafifti, zambak gibi kokuyordu ve kocaman pulları parıldayan uzun kuyruğunu da narince altına kıvırmıştı. Gaylen ona, duyduğu hayranlıktan başı dönerek bakıyordu, ama yine de sesi sert çıktı. "Söyle bana Ardis," dedi. "Bana düdükten bahset."

"Ben gölü besleyen kaynağın bekçisiyim," dedi denizkızı, alçak ve yumuşak bir sesle, hatta Gaylen onun sesini kayaya çarpan minik dalgalardan ayırabilmek için kulağını eğmek zorunda kaldı. "Cüceler kaynağın üzerine bir ev yaptılar. Evin kapısı düdüğün sesiyle açılıp kapanıyor. Düdüğü Rende yaptı, sevimli bebeğimi de o yapmıştı, çok uzun zaman önce. Ama bir gün adamın biri gelip düdüğümü aldı ve çaldı." Soluğu kesilerek durduğundan yanaklarından iki kocaman yaş süzüldü. "Kaynak evinin kapısı kapandı ve bebeğim içeride kilitli kaldı. Sonra da

düdüğümü alıp gitti. Düdüğüm ve bebeğim için çok uzun süre ağladım. Bebeğimi istiyorum. Düdüğümü geri ver!" Bunları söyledikten sonra düdüğü almak için minik elini uzattı.

Ama Gaylen düdüğü onun uzanamayacağı bir yerde tutuyordu, kendini kalpsiz gibi hissetmesine rağmen kararlıydı. "Demek böyle oldu," dedi. "Pekâlâ, şimdi düdüğünü vereceğim, ama benim için bir görevi yerine getirmeye söz vermelisin."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu denizkızı, Gaylen'in elinde sallanan düdükten gözlerini bir an bile ayırmadan.

"Gölün ön tarafına yüzmelisin," dedi Gaylen tane tane ve anlaşılır bir şekilde. "İnsanların inşa ettiği baraja kadar yüzmeli ve suyun tekrar akabilmesi için taşların arasını açmalısın ."

"İyi ama neden bunu yapmak zorundayım?" dedi Ardis. "Benimle ne alakası var?"

"Hiç alakası yok," dedi Gaylen. "Senin için fark etmez. Ama benim için çok fark eder. Söz vermezsen düdüğünü alamazsın."

"Söz veriyorum," dedi denizkızı düdüğe bakarak. Gaylen ona baktığında şüpheye düştü. Denizkızının yüzü loş ışıkta solgun ve çok tatlı görünüyordu, ama kocaman gözleri en az gölün suları kadar derin ve anlaşılmazdı.

"Önce barajı yıkmasını isteyip sonra ona düdüğü vermeliyim," diye düşündü kendi kendine, "ama artık çok geç... düdüğü ondan uzak tutmak zalimlik olacak artık."

"Söz verdiğin şeyi gerçekten yapman gerekir, biliyorsun değil mi?" dedi denizkızına.

"Söz veriyorum," diye tekrarladı denizkızı. Gaylen içini geçirip omuz silktikten sonra, düdüğü ve zincirini açılmış bekleyen avuca bıraktı. Denizkızı hafifçe titredi ve düdüğü dudaklarına götürdü. Gaylen hiçbir ses duymadı, ama yakınlarda bir yerde irkilmiş bir karganın gaklaması duyuldu ve kocaman kara kuşun kendisi de kıyının öbür tarafındaki gölgelerin arasından alelacele çıkıp suyun üzerinden geçti. Ardis de neşeyle bir çığlık atarak anahtarı boynuna astı, kayadan aşağı kaydı ve gölün içinde kayboldu.

Gaylen gözlerini kısarak seyretmeye başladı. Birkaç dakika sonra öbür yakaya yakın bir yerlerde suda bir kaynaşma oldu ve beyaz bir el çıktı. Elinde de küçük bir bebek duruyordu, bebeği tutan eli sarsıldıkça taşlar çıngırdıyordu. Sonra el bebekle birlikte suya gömüldü ve giderek genişleyen yuvarlak dalgalar dışında su yüzeyinde hiçbir şey kalmadı.

Gaylen ay ışığının altında gölün başında oturdu ve anketin başladığı günden beri olup bitenleri düşünmeye başladı. Gördüğü tüm yüzler geçiyordu gözlerinin önünden; büyük macerasının insanlarına ait tüm o iyi, öfkeli, gülen, endişeli yüzler. Sonra diğerlerini de hatırladı: Ağaç kabuğu gibi buruş buruş gri yanakları olan orman cini, dağların ta kendisi gibi pasif ve sakin olan cüceler, birbirinden farklı yüz görünmez ağızdan konuşan rüzgâr, önünde parıldayan göl kadar ıslak ve anlaşılmaz gözleri olan Ardis. Göle uzanıp sudaki kendi loş yansımasını inceledi. Küçük ve sıska, diye karar verdi, ayrıca yorgun ve endişeliydi de. Geçici, değişebilir, yaşlanabilir bir yüz. Bir insan yüzü. "Benim ait olduğum yer de insanların yanı," dedi nihayet kendi kendisine.

Ayağa kalkıp gölün kıyısından baraja doğru yürüdü ve orada bir kayanın arkasına geçip sabahı beklemeye başla-

dı. Baraj sağlam görünüyordu. Ardis sözünü tutmamıştı. Baldıran'ın V şeklinin öbür tarafında hemen barajın başında yaktığı ateşi ve nöbet tutan kamburu çıkmış iki kişinin yüzüne vuran ışığı görebiliyordu.

"Şu ana kadar her şey yolunda gitti," dedi Ukde. "Yarın bir general olacağım!"

"Bunun için çok uzun süre bekledim," dedi Baldıran ona cevap olarak, "her şeyi büyük bir dikkatle planladım. Her şey istediğim gibi gitti, bir tek şey dışında."

"O nedir?" diye sordu Ukde.

"Ardis. Onu bulmayı başaramadım. Onunla konuşma fırsatım olmadı hiç. Eğer canı isterse her şeyi mahvedebilir."

"Ardis mi?" dedi Ukde. "Ardis de kim?"

"Boş ver" dedi Baldıran. "Senin anlayacağın bir şey değil."

Sonra bir daha konuşmadılar. Gaylen de sabahleyin neler olacağını düşünmemeye çalışarak, kayanın arkasında uyukladı. Ama uzun gece geçip de gökyüzü yeniden aydınlandığında, gözlerini açtı ve boğazının düğümlendiğini hissetti. Artık daha fazla beklemeyeceğini biliyordu. Güneş dağların arkasından aniden sapsarı çıkarken bir kuş neşeyle ötmeye başladı. Ama Gaylen onu duymadı bile. Gergin bir halde beklemeye ve başka bir ses duymak için kulak kabartmaya devam etti. Ona saatler gibi gelen

bir süre sonra da beklediği sesi duydu... yüzlerce atın nallarının çıkardığı takırtılar ve bir borazanın berrak sesi. İnsanlar en sonunda gelmişti.

Aşağıda çamurlu dere yataklarından ve taşların üzerinden, vadinin aşağısından yukarısına doğru atlı, katırlı ya da yayan geliyordu krallığın tüm erkekleri ve öfkeli kadınları; herkes başka başka giyinmiş, farklı türden silahlar almıştı eline. Gelenlerin hepsi toz içinde, susamış ve yorulmuş haldeydi. Ayrıca hepsi de öfkeliydi. En başta ciddi yüzüyle mağrur kral yürüyordu. Gün ışığında tacı parıl parıl parlıyordu ve kırmızı kabarık kumaştan örtüsüyle atı da muhteşem görünüyordu. Sol tarafında general ağır zır-

hıyla geliyordu ve sağında da eyerde rahatsız görünen, ama karmakarışık sakalının üzerindeki çenesini sert bir ifadeyle kaldırmış olan başbakan geliyordu. Hemen arkalarında ordu vardı: deri miğferlerini takmış, mızraklarını kaldırmış yirmi ağırbaşlı adam. Kraliyet bayrağı esintiyle kırmızı siyah dalgalandı ve borazan üst üste birkaç kez çaldı.

Gaylen tüm endişesini unutmuş haldeydi. Hemen kayanın arkasında ayağa kalkıp kollarını salladı. "Heey!" diye bağırdı ve sonra dağın yamacında onları karşılamak için umursamazca koşmaya başladı. O tökezleye tökezleye koşarken, bir ok hızla geldi ve kolunu ıskalayıp bol gömleğinin kolunun içinden geçti.

Baraja doğru çıkmakta olan kalabalıkta bir panik yaşandı ve borazan sustu. "Gaylen!" diye bağırdı başbakan, atının sırtından inerken.

"Ben iyiyim," dedi Gaylen ve son kalan birkaç adımı da atıp hemen başbakanın boynuna sarıldı.

"Sonunda geldiniz," diye bağırdı kalın bir ses. Tüm gözler yukarı çevrildi. Baldıran zafer kazanmışçasına barajın tepesinde duruyordu.

Bir an sessizlik oldu. Ondan sonra kalabalıktan öfkeli bağırışlar yükseldi ve askerler mızraklarını kaldırdılar. Ama Baldıran elini kaldırarak onları durdurdu. "Eğer bana doğru gelirseniz," diye bağırdı, "Kral vurulacak.

Adamlarım yerini almış ve yaylarını germiş hazır bekliyor."

"Doğru söylüyor! Dikkat edin!" diye bağırdı Gaylen. "Yukarıda kayaların arasındalar."

"Nedir bunlar Tanrı aşkına!" dedi kral, atını bir adım daha yaklaştırarak. "Sen yukarıda ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bekliyorum," dedi Baldıran. Eğilip arkasındaki gölden bir avuç su aldı ve dudaklarını sildi. "Sıcak, değil mi?" diye bağırdı. "Susadınız mı?" İnsanlar iç çekerek dudaklarını yaladılar, hayvanlar iplerini ve yularlarını çekiştirmeye başladılar. Güneş sanki Baldıran ile işbirliği yapıyormuşçasına alev alev yanıyor, kayalar da onun parlaklığını dalga dalga yansıtıp çevreye yayıyordu. Baldıran bir avuç daha su alıp gürültüyle içti. Damlalar çenesinden aşağıya doğru akarken kalabalığa doğru sırıttı. Ondan sonra gözlerini kıstı. "Kral ben olacağım," diye bağırdı, "öyle ya da böyle. Herkes beni dinlesin! Kralı ve diğerlerini yakalayıp öldürürseniz barajı açarım. Yakalayın onu! Aksi halde benim adamlarım onu ve onun yanında pek çoğunuzu öldürmek zorunda kalacaklar. Siz orada bekleyip ölürken, bu barajı günlerce tutabilirim!"

İnsanlar homurdanırken, general bağırdı: "Asla olmaz, Baldıran! Dünyada olmaz böyle bir şey!"

Ama Baldıran onu dinlemedi. "Ey insanlar!" diye ba-

ğırdı. "Ekinleriniz tarlada kuruyor. Hayvanlarınız susadı. Bir de çocuklarınız... çocuklarınızı düşünmüyor musunuz? Çocuklarınız susuzluktan ağlıyor. Ey insanlar! Çocuklarınız ölüyor!"

Kalabalıktan bir inilti yükseldi ve insanlar krala doğru hareketlendiler. Kralın parlak tacının altındaki yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu. Gaylen yumruklarını yanaklarına bastırdı. "Ardis!" diye fısıldadı. "Ah, Ardis, şimdi yap şunu."

Aniden bir gacırtı duyuldu. Barajın dibinde bir çamur parçası yerinden fırladı ve incecik bir su sütunu fışkırmaya başladı. Kalabalık duraladı. Ardından gacırtı bir daha duyuldu ve ağaç kütüklerini tutan alttaki büyük kaya ağır ağır dönmeye başladı.

"Şuraya bakın!" diye bağırdı birisi. "Baraj yıkılıyor!"

Aniden o koca kaya yerinden oynadı. Korkunç bir gürültüyle çamur ve köpükler arasında fırlayıp çıktı. Kütüklerden ve dallardan oluşan baraj dağılıp çöktü. Baldıran korkunç bir çığlık atarak kayaların arasına düştü ve gölün suyu onun üzerinde ve çevresinde kaynaşarak akmaya başladı. Köpüklü sular büyük bir hızla eski, alıştıkları kanallarına girdiler.

ehlikenin ilk belirtisinde insanlar hemen yoldan çekilmişlerdi ve şimdi de sarsılmış ve suskun bir halde kayaların ve kütüklerin üzerinden suların dağ eteğinden ilerleyişini, eski dere yataklarından taşarak kendine yeni yataklar açmasını seyrediyorlardı. Ama çok geçmeden göl normal seviyesine indi ve dereler duruldu. V şeklindeki boşluğun bir tarafında, suların onu attığı kayaların üzerinde Baldıran inliyordu. Aynı anda yukarılarda bir yerlerde nal sesleri duydular; Baldıran'a yardım eden adamlar kaçıyorlardı. Ama kral başını önüne eğmiş kımıldamadan duruyordu.

Adamlardan biri en yakındaki derenin ortasına sıçradı. Gaylen onu tanıdı. İkinci kasabanın belediye başkanı Veto'ydu bu. "Yaşasın kral!" diye bağırdı Veto ve ani haykırış bir anda yayıldı, dağlar "Yaşasın kral!" nidalarıyla yankılanmaya başladı.

Kral başını kaldırıp çevresine bakındı. Sonra gülüm-

seyerek elini kaldırdı. "İçin!" diye bağırdı. "Neyse ki atlattık sonunda! Haydi için içebildiğiniz kadar."

Bir anda herkes suyun içine girdi, kayalardan atlayıp suya büyük bir şapırtıyla düşüyor, kahkahalar atıyor, birbirlerini ıslatıyorlardı. Gaylen kralın atının yanında başbakan ve generalle birlikte durmuş hissettiği rahatlık duygusuyla sırıtıyordu. "Nefis!" diye bağırdı bir adam komşularına ve onlar da cevap verdiler, "Evet, evet, nefis." Sonra da tekrar içmek için eğildiler.

"Duydunuz mu!" dedi kral. "İşte senin sözlük tanımın DeCree. Bugünden sonra kimse de karşı çıkamaz artık."

"Haklısınız!" dedi başbakan. "Kesinlikle doğru söylediğiniz kanaatindeyim. Elbette ki tanım bu olmalı. Nihayet bulduk! 'Nefis çok çok susadığınızda buz gibi su içmektir.'" Sonra hepsi birden kahkahalar atarak birbirlerinin sırtına vurdular.

İnsanlar artık dağılmaya başlamıştı. Çocuklarına, çiftliklerine kavuşmak, kendi işlerine bakmak üzere dağın eteğinden acele acele iniyorlardı. Kral bir an oturup onların gidişini izledikten sonra askerleri kayaların üzerinden Baldıran'ı alıp şatoya götürmeye gönderdi. "Ne yazık ki ölmedi," dedi kral, başbakana. "Şimdi bir de onun kırılmış kemiklerini tedavi edecek ve zindanımızı onunla meşgul etmek zorunda kalacağız."

"İyileştiği zaman onu sürgün edin. Benim öğüdüm budur," dedi başbakan. Sonra aniden sordu: "Vaungaylen, nerede benim papağanım?"

"Öldü," diye cevap verdi Gaylen. "Baldıran'ın adamları onu vurdu. Çok üzgünüm."

"Öldü ha," dedi DeCree. "Aman Tanrım... anket, savaş ve bugün olanlar... kimse ölmemişti. Herkes emniyette ve sağlıklıydı. Bir tek benim zavallı, suçsuz kuşum dışında."

"Onun heykelini dikeceğiz," dedi kral. "Bahçeye küçük sevimli bir heykelini diktireceğim. Böylece anısı yaşayacak."

Uzun süre konuşmadan öylece durdular, herkes kendi düşüncelerine dalmıştı. Gaylen de tekrar gölün kıyısına çıkmış ve Yalaz'ı orada, Baldıran'ın ağaçların altına bağladığı yerde bulmuştu. Yanağını atın boynuna dayadı ve ışıltılı sulara baktı. "Herhalde artık mutludur," dedi Yalaz'a. "Düdüğünü geri alabilmiş olmasına memnunum." İçini geçirdi. "Acaba o mu sözünü tuttu, yoksa tüm bunlar kendiliğinden mi oldu merak ediyorum. Ama herhalde bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Gel bakalım eski dostum, eve gidiyoruz."

atoda hep beraber akşam yemeğine oturduklarında başbakan, "Tüm bu saçma sapan sorunu çözmüş olmamız çok güzel. Artık sözlüğümü huzur içinde bitirebilirim."

"Tabii ki bitirebilirsin," dedi kral. "Nefis'ten sonra ne geliyor peki?"

"N'leri geçeli çok oldu," dedi başbakan. "Aslını isterseniz T'ye kadar geldim. Sarı maddesini henüz bitirdim. 'Sarı batan Güneş'tir.' Nasıl, beğendiniz mi?"

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi kral. "Batan güneş pembedir. Herkes bilir bunu. Neden 'Sarı portakaldır' demiyorsun?"

Kraliçe şarabından bir yudum aldıktan sonra: "Kusura bakma tatlım, ama portakal turuncudur. Sarı için ben olsam 'Sarı bir demet nergistir' yazardım."

"Ya da sarı bir koca bardak biradır," dedi general.

"Tanrı aşkına," dedi kral, "Bu sefer olmaz. Bırakın

DeCree ne istiyorsa onu yazsın, olmaz mı? 'Sarı portakaldır' bu işi gayet iyi görür."

"Ama ben 'Sarı batan Güneş'tir' yazmayı düşünüyordum," dedi başbakan. Sonra da içini çekti. "Sözlük yazmak dikensiz gül bahçesi değilmiş."

"Dikensiz nergis bahçesi," diye mırıldandı kraliçe.

Gaylen yerinden kalkıp masadaki tartışma devam ederken kimse fark etmeden pencereye gitti. Alacakaranlıkta mavi mor uzanan kırları seyretmeye başladı. Dağlar ufka rahat rahat yayılmıştı ve bir grup sessiz sedasız bulutun ardında incelen bir Ay görünüyor, koyulaşmış ağaç tepelerini gümüş rengine bürüyordu. Orada bir yerlerde, diye düşündü, orman cini sakin sakin tavşanını pişiriyor. Çukurdirek meşalelerin ışığında flütünü çalıyor ve Rende de o sakin, ağır dansını yapıyor, Aksi'nin piposundan çıkan halka halka dumanlar arasında. Ardis kucağında bebeğiyle gölün durgun ve karanlık sularında yumuşak şapırtılarla yüzüyor. Rüzgâr da, evet rüzgâr da dağların oralarda bir yerdeydi, ama yeni doğmuş bir esinti pencereden içeri girip Gaylen'in saçlarının arasında dolaştı. Arkasındaki odada tartışma devam ediyordu. Kral yumruğunu masaya vururken kraliçenin sesi de yükselip tizleşti, generalin homurdanmalarına karıştı. Gaylen aşağıdaki basit ve sade kırlara özlem duydu yine. Ardından başbakanın kendisine seslendiğini duydu.

"Gaylen! Vaungaylen, yavrucuğum, gelip yanıma otur da yemeğini bitir."

Bunun üzerine kalbinde bir ılıklık hissetti ve gülümsedi. "Zaman zaman dışarı çıkacağım," diye fısıldadı, "ama şu anda yapmam gereken..."

"Gaylen, yavrum!" diye tekrar seslendi başbakan.

"Geliyorum," diye neşeyle cevap verdi Gaylen. "Sadece biraz temiz hava alıyordum."

"Bugün hava gerçekten de temiz," dedi kral. "Papatya gibi güzel kokuyor."

"Nergis gibi!" dedi kraliçe.

YILLAR SONRA

aharın ilk günlerinde sakallı bir ozan şatoya geldi ve "genç anketçiyi" sordu. İlk başta hiç kimse onun kimi kastettiğini anlayamadı. Bir çocuk gönderip başbakanı çağırttılar, o da oflaya puflaya kapının oraya indi.

"Bu krallıkta tek bir anket yapıldı," dedi başbakan. "O da on üç yıl önceydi. Öyleyse sen Vaungaylen'i bulmaya çalışıyorsun."

"Evet öyle," dedi ozan, "çocuğun adı buydu."

"Artık o bir çocuk değil," dedi başbakan. "Kocaman adam oldu, yirmi beş yaşında. Kendi çocuğu var. Küçük bir kızı." Gururla gülümsedi.

"Onu nerede bulabilirim?" diye sordu ozan.

"Birinci kasabada yaşıyor," dedi DeCree. "Oranın belediye başkanı oldu. Önceki belediye başkanının kızı Medley ile evlendi ve şimdi de kendisi belediye başkanının yerine geçti." Tekrar gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi ozan. "Gidip onu bulmalıyım."

"Ama onu şimdi orada bulamazsın," dedi DeCree.

"Bulamaz mıyım? Neden?"

"Nisan ayındayız," diye cevap verdi DeCree.

"Nisan mı?" Ozanın gerçekten kafası karışmıştı.

"Evet, öyle," dedi başbakan. "Her Nisan'da kasabadan ayrılır."

"Nereye gider peki?" diye sordu ozan merakla.

"Ormana gider. Yanına Medley'i ve küçük kızını da alır. Sonra dağlara ve gölün çevresine gider." başbakan kapıdan dışarı baktı ve ılık bahar havasını derin derin içine çekti.

"Peki bunu neden yapıyor?" diye sordu ozan.

"Her şey on üç yıl önce anketle başladı," dedi başbakan. Sonra yüzünü ekşitti. "Aslında tuhaf bir hikâye. Bazı kısımlarını da hiç... Neyse, gerçekten de çok tuhaf bir hikâye." Durup gözlerini kısarak ozana baktı. "Düşünüyorum da, senin ilgini çekebilir, tam senin mesleğine uygun bir hikâye çünkü." Ozanın koluna girip onu avluya götürdü. "Gel gel, içeri gel. Sana her şeyi anlatayım. Belki de buna dair bir şarkı yazmak istersin. Çok da güzel şarkı olur doğrusu." Şatonun içinde gözden kaybolurlarken ekledi: "Hem de çok güzel olur."